

CARAGIALE: — E bine de voi că știți cu cine și pentru ce votați...

Desen de GION MIHAIL

u r z i c a

ANUL XIII • Nr. 4 • 28 FEBRUARIE 1961 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

VOTEZI!

Pentru zborul spre piscuri albastre
Către care azi liber cutez,
Pentru holdele largi, ale noastre,
Din inima toată, votez!

Pentru viața senină, bogată,
Pe care doresc s-o păstrez;
Pentru schela spre cer avintată
Din inima toată, votez!

Pentru ziua de miine, mai plină,
Ale cărei minuni le visez;
Pentru mugurii grei de lumină,
Din inima toată, votez!

Pentru pace-ntre toate mai sfintă,
Care-mi dă forțe noi să creez;
Pentru tot ce-nflorește și cîntă,
Din inima toată, votez!

STELIAN FILIP

Numeroase femei au fost propuse pentru a fi alese deputate.

- Ce zi te bucură mai mult, 1 Martie sau 8 Martie?
- 5 Martie!

Desen de A. POCH

TREI GIGEL

S-a întunecat. O seară obișnuită de martie. În cameră, în jurul mesei, stau laolaltă trei generații: bunicul, feciorul și nepotul. Trei capete, aplecate deasupra unui ziar: un cap cu părul cărunt, prima generație, un cap cu părul negru, generația a doua, un cap cu zuluți blonzi, generația ultimă.

— „...cu sprijinul deputatului, cartierul s-a îmbogățit cu o nouă grădiniță de copii, școala e aproape terminată, iar spațiul verde e în curs de amenajare...” citește rar și apăsător generația cu zuluți, pe nume Gigel...

— E firesc! conchide generația a doua, pe nume Vasile, fiul generației cu părul cărunt și tatăl generației cu zuluții jucăuși! Și cite o să mai facem! Și cite o să mai construim în cartierul nostru! E firesc!...

— E firesc, hai? replică generația căruntă. Azi totul vi se pare firesc!... Acum douăzeci și cinci de ani, în timpul alegerilor, mă întorceam de la alegeri cu vinătăi sub ochi și cu plasture sub bărbie, și cu aceleași cuvinte mă întâmpina Anastasia: „E firesc, Gavri! Ai fost la alegeri și te-ai ales și tu cu ceva”...

— Bunicule, reluă Gigel, da' pe vremea dumitale deputații nu ajutau la înfrumusețarea cartierului? Nu se pavau străzile să vă ferească de noroaie?...

— Păi, ca să ne ferească de noroaie, deputatul ne-a vîndut 20.000 de perechi de galoși, c-avea fabrică de încălțăminte.

— Bunicule, se băgă în vorbă și generația în vîrstă de 6 ani, pe nume Sănducu, dar blocuri pentru tăticii și mămicii nu se ridicau pe vremea dumitale?

— Ba se ridicau, dar „tăticii” stăteau la cazinou, la Monte Carlo, iar „mămicile” pe Coasta de Azur.

— Și noi, bunicule, pe care coastă stăteam?

— Noi nu stăteam pe coastă, stăteam pe brînci.

— Bunicule, dar cum erau alegerile pe vremea dumitale?

— Ia ascultați, măi țincilor, ce-i tot dați zor cu „pe vremea dumitale”... Că vremea mea e asta de-acuma! Cea de pe-atunci a fost vremea lor...

— A lui Monte Carlo adică, adăugă Sănducu.

— Are dreptate bunicul, conchise Gigel, vremea lui nu era pe vremea lui, vremea lui e azi, pe vremea noastră.

— Ei, acum fiecare trece în camera lui, dădu semnalul de stăgînat, zise bunicul, Adela, gospodina casei.

Generația căruntă, Gavril și Anastasia, porni cu pași tirșiți în camera de peste hol, generația mîncătoare — Vasile și Adela — rămase să urmărească programul la televizor, iar generația cu zuluți, Gigel și Sănducu, porni veselă, sări într-un picior, spre odaia ei.

— Adelo, la ce te gîndești?
— La votul de mîine. Tu, Vasile, la ce te gîndești?

— Și eu tot la viitor... Aș vrea să fim primii la vot.

— Da, că și în blocul ăsta noi cînd ne-am mutat, tot primii am fost.

— Gigele, de ce spune bunicul că pe vremea lui nu era vremea lui?...

— Că venea acasă cu vinătăi.
— Păi și eu am venit azi acasă cu o vinătaie.

— Da, dar tu ai căzut. Pe cîntă pe el îl băteau. Pe atunci, zice bunicul, în alegeri oamenii cîntă mîncarea bătaie.

— Și după alegeri?
— După alegeri nu mai mîncă nimic. Inghiteau în sec...

— Anastasio!
— Ce-i, Gavri!
— Îți amintești, acu' 25 de ani liberalii, cucuiul din frunte...

— Țăra erau țărăniștii...
— Da, așa e, țărăniștii, că liberalii erau cu vinătaia... Anastasio!

— Ce e, Gavri!
— Îți amintești, acu' 30 de ani țărăniștii, curba de sacrificiu...

— Țăra erau liberalii.
— Da, așa e, țărăniștii, că liberalii erau cu concedierile...
— Gavri, îți amintești, acu' de ani...

— Îmi amintesc, îmi amintesc d-ăia vreau mîine să fim primii la vot, fiindcă mi-amintesc...

— Adelo, privești la televizor?
— Nu.

— Dar ce faci?
— Mă gîndesc.
— La ce?

— La tovarășul Grigore... candidatul nostru. Zice Grigore că mîine să terminăm creșa... Eu zic să terminăm pavaul. Tu ce zici?
— Eu zic să fim mîine primii la vot.

IERAȚII

— Eu îți vorbesc de pavaj și de creșă.

— Păi tot despre asta vorbesc și eu, numai că eu fi spun vot.

— Vasile, dormi?

— Nu, pavez... asta, visez... Ade-Grigore are dreptate. Intii așa.

— M-ar fi mirat să nu-i ții parte. Ai voi, bărbății...

— O fi, dar și voi, femeile, i-ați știinut candidatura!

— E gospodar, dar oricât, pe noi de creșă, noi, femeile, sîntem ai în materie...

— Gigel, am o idee grozavă.

— Le ținem noi locul, că doar noi sîntem schimbul de mîine. Așa ne-a spus educatoarea.

— Schimbul de mîine înseamnă altceva, puștiule.

— Ce-nseamnă, bătrîne?...

— Înseamnă că atunci cînd vei fi mare, o să construiești tu pentru copiii de mîine, așa cum părinții noștri construiesc acum pentru copiii de azi.

— Gigele, dar eu vreau să construiesc și azi.

— Ești încă prea mic. Ce-ai putea să construiești?

— Dacă le ținem rîndul, să voteze ei primii, înseamnă că și eu construiesc, fiindcă în vremea noastră, spune tăticu', nu trebuie pierdut nici un minut...

— Măi, Săndele, ești teribil de inteligent...

— Ce să-i faci? Nu toți frații pot fi la fel...

— Vasile, eu cred că nici tu, nici eu, nici Grigore nu avem dreptate... Lucrul cel mai potrivit ar fi să alcătuim două echipe: una să lucreze la creșă, cealaltă la pavaj...

— E grozavă soluția! Pe cîntea mea! Cînd ți-a venit ideea, Adelo?

— Acu', privind la televizor.

— Să știi că las televizorul deschis ziua și noaptea. Să-ți vină idei...

Dîmîneața. Ora șapte. Secția de votare. Lume.

— Mămico!...

— Gigel! Tu aici?...

— Tăticule!

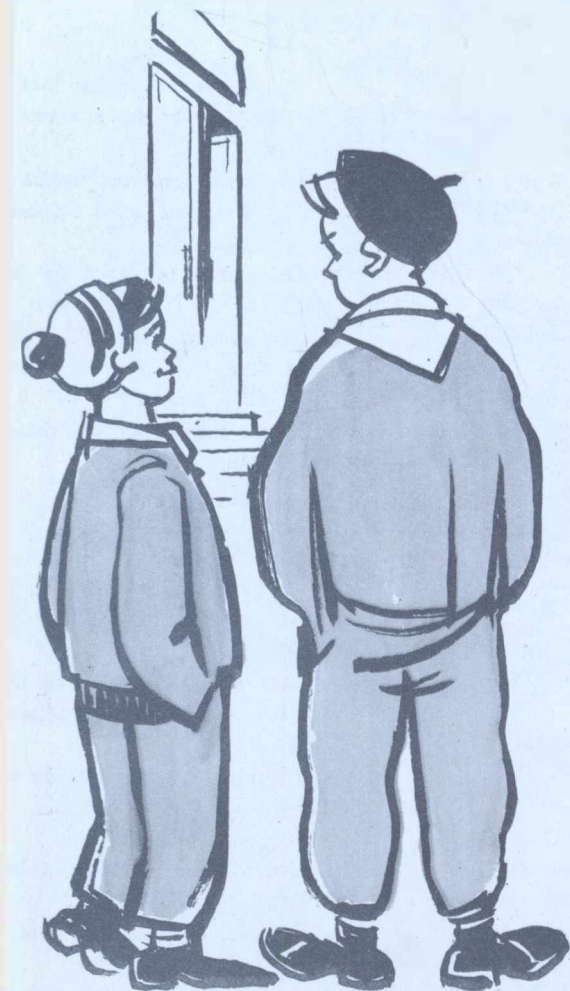
— Săndel? Ce cauți aici?...

— V-am ținut rîndul. Dar o să stați doi pe un loc: dumneata cu bunicul, și mama cu bunica... Le-am explicat dumnealor că sîntem numai doi copii la patru persoane cu drept de vot, și au fost de acord...

— Gigele!

— Ce e, Sănducule?

— Ai văzut? Am construit și noi cu un minut mai devreme!...

— Acu', seara?

— Nu, c-o aveam de după masă, dar o țineam să nu mi-o iei tu, așa cum mi-ai luat și timbrele...

— S-o aud, și după ce-o folosesc ți-o dau îndărăt...

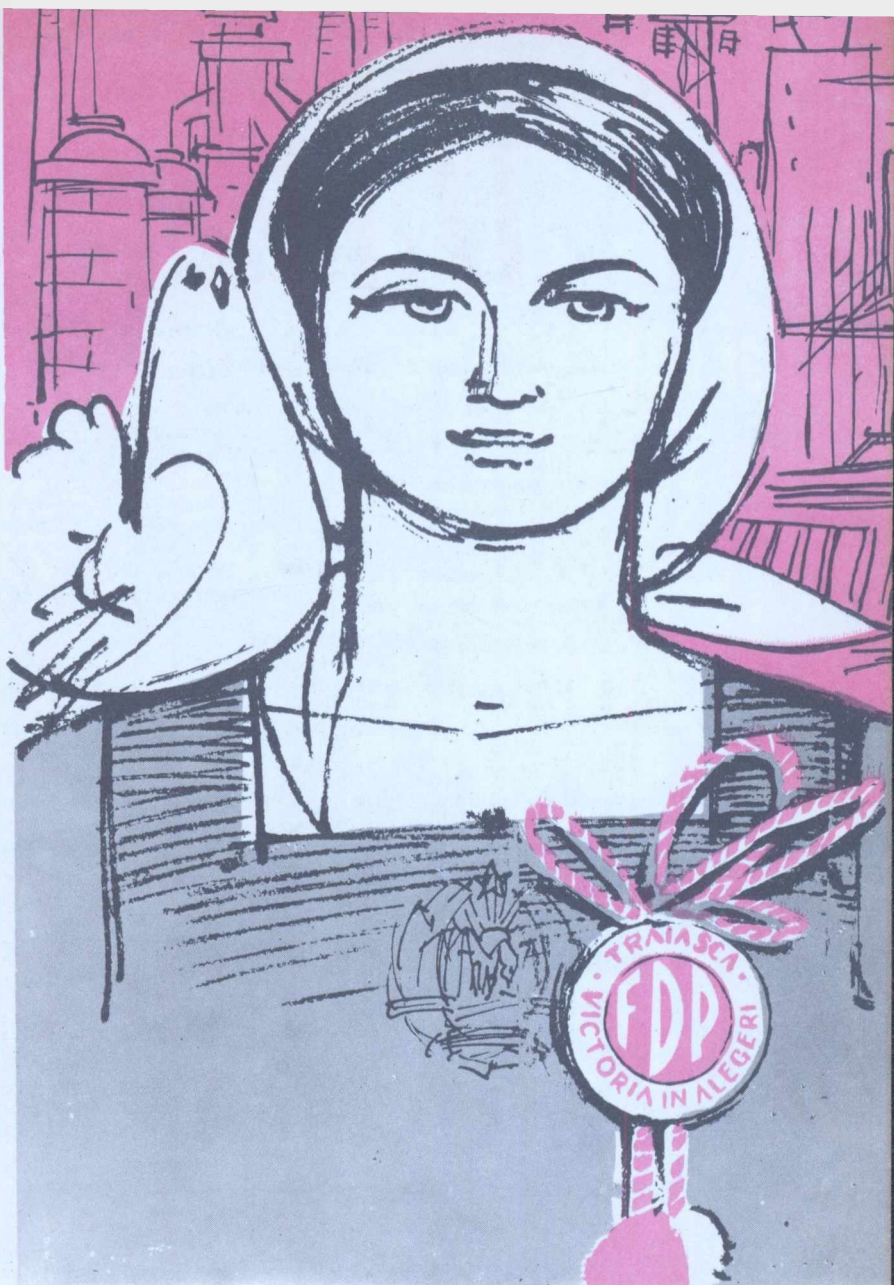
— Eu zic să mergem dis-de-dîmîneața la secția de votare și să ținem rîndul lui tăticu' și mă-michii...

— Ești copil!

— De ce?

— Păi cu bunicii ce facem? Lor cine să le țină rînd?...

AL. VIANU

MĂRȚIȘOR PENTRU REPUBLICĂ

Dedicatie

Omagiile mele nu-s cizelate-nume
Din vorbe-nflăcărare, dar cu-nfelesuri reci
Cum ar fi scris bunicul pe vremuri în albume
Ce nu mai sînt la modă în veacul XX.

El ți-ar fi spus: madonă, sau lebădă ori floare,
Că palmele-s petale, serafici ochii tăi,
Convins în sine totuși că locul tău sub soare
E strîns legat de ceapă, de crățiți și tigăi.

Ce i-aș putea eu spune femeii inginer
Mai mult decît planșeta de unde linii fine
Se prelungesc prin spațiu, în blocuri pin' la cer,
Că doar la înălțime un loc i se cuvine.

Vreau tractoristei, care, motorul îl strunește
Să-i spun în zorii zilei că risul cristalin
I-l fură ciocirlia și cîntec 'l numește
Și auzindu-l brazda, rodește mai din plin.

Sînt nopți în care luna privește prin ferestre
Cum ore-n șir o frunte se pleacă pe caiet
Eu știe ce-s aceste preocupări terestre:
Femeia stă și scrie. A devenit poet.

La deputata noastră oricine își găsește
În orice-mprejurare un sprijin sau un sfat.
Știm pentru ce-am ales-o din felul cum mun-
cește
În cartier se simte o mină de... bărbat.

De-aceea, nu omagii cu desuet parfum
Vă scriu de ziua voastră femei din țara-ntreagă;
Gîndindu-mă la toate, sînt ispitit acum
Să spun la fiecare în parte: Imi ești dragă!

D. GALICEANU

PE MALUL SIRETULUI

— Reportaj cubic despre zahăr tos de ALEXANDRU LĂPUȘNEANU —

Deseori, m-au apostrofat amicii că în „operele” mele din revistă n-ar strica să pun mai multă sare. Au dreptate, dar ce pot face? Mai întâi că mie îmi plac dulciurile, nu sărăturile și apoi nici rinichiul meu nu-mi permite să fac exces de sare. În consecință: pentru prima dată în istoria umorului, care folosește, în general, ca materie primă sarea (cu excepția unor glume dietetice, nesărate) eu voi folosi de astă dată „zahărul”.

De unde, pînă unde?!

Ideea mi-a venit pe cînd ronțiam niște zahăr candel, obicei rămas de pe vremea cînd umblam la grădiniță. Și ce mi-am zis? Eu, care sînt cel mai perseverent mîncător de zahăr din țară, și așa am fost de cînd mă știu, nu-i mai mare rușinea să nu fi văzut niciodată o fabrică de zahăr?

Deci, zis și făcut! M-am dus să văd și, fiindcă așa sînt eu lacom din fire, mi-am ales-o pe cea mai modernă. Cea mai modernă și cea mai proaspătă din țară. A fost pusă în funcțiune în toamna anului 1960. Fabrica de zahăr „Siretul” din Bucecea, raionul Botoșani.

Cine și cum a sfeclit-o!

Veți afla îndată și asta. Cînd m-am văzut pe alea frumos pavată, străjuită de blocurile noi, muncitorești, și m-am trezit apoi în fața fabricii, cît pe ce s-o sfecelesc eu. Mai văzusem eu fabrici, uzine, construcții, dar așa ceva n-am mai văzut! Mă holbam la un colos de beton, oțel și sticlă ce depășea imaginația mea privitor la cele 3 dimensiuni. Plus anexele, tot așa de gigantice. Cînd să vezi toate astea, dacă eu îmi făcusem delegația numai pe 3 zile?

Pînă la urmă, un inginer tînăr și simpatic m-a luat în primire și m-a băgat în fabrică să-mi explice. Și fiindcă era inginer la zahăr, avea și vorba dulce, care mult aduce, încît am adus 3 caiete cu însemnări.

Cum v-am spus, fete de zahăr mai văzusem eu, însă sfeclă de zahăr, nu. Ei bine, aici am văzut atîta sfeclă, să-mi ajungă pe toată viața, în perspectiva că voi trăi încă 100 de ani. Și cît de multă era, pe toată o înghițea colosul de care v-am vorbit, adică fabrica. Înghițe zilnic peste 200 de vagoane sfeclă, adică peste 2000 tone, adică

peste 2 milioane kilograme, adică.. dar s-o lăsăm baltă că îmi vine amețală, cînd știu că eu, din cauza gastritei, abia pot înghiți un cotlet de 200 grame.

De aceea, biata sfeclă, cînd se vede înghițită în halul ăsta... o sfecește.

Prestidigitație... fără mîini

Titlul s-ar părea că e fără nici un înțeles. Cum să faci scamatorie fără mîini? Ei bine, Fabrica de zahăr „Siretul” face. Ca un scamator înghițe sfeclă și scoate zahăr tos, fără ca omul să pună mîna și să-i facă nici cea mai mică operație. Pe toate le face singură. Și această „minunație” industrială se cheamă automatizare. Se mai uită omul la un cadran, mai reglează un buton și zahărul se face automat.

— Bravo, îi zic inginerului, uite așa o treabă tare mi-ar place și mie.

— Dumneavoastră? Se miră el. Ah, am înțeles! Să priviți totul cu mîinile la spate, să reglați un buton și... gata reportajul. Automat și cu umor!

Am făcut haz de gluma sărată a inginerului care în fond era un „băiat de zahăr”.

Vă place supă cu tăieței?

Mie îmi place grozav. Așa că auzind de tăieței am dat fuga. Erau însă tăieței nu pentru supă, ci pentru zahăr. Adică erau ultima expresie din biata sfeclă abia ieșită din mașina de tăiat.

— Și acum, poftim la difuzor! Îmi spune călăuza.

— De ce? fac eu mirat. La ora asta e muzică de operă. Prefer să admir opera dv. de fabricație.

Am înțeles. Tăieței opăriți intră, tot automat, într-un aparat numit difuzor, unde are loc difuzia, adică extragerea zahărului din sfeclă. Aici l-am întîlnit pe tînărul muncitor, utemistul Călin Traian, care cîntă la acest difuzor, ca un adevărat virtuoz. Iar despre cîntec ce să mai vorbim... o dulceață.

Guliver în Țara Uriășilor

Priveam de pe parapetul etajului II. Imaginați-vă o hală enormă, înaltă de te-apucă amețea și vastă de te-apucă durerea de picioare, presărată cu rezervoare, evaporatoare, fierbătoare, decantoare și alte jucării de astea mici cît turnul de la observator.

Eu, literalmente pitic, pe lîngă ele. Și toți acești uriași, ca niște roboți, fac diverse operații, comandați electronic. Butoane, cadrane, beculețe roșii. Uriășii par niște copii docili. Ascultă de un pitic ca ing. Ștefănescu Paul (1 metru optzeci înălțime), tehnologul de tură. E însă cel mai înalt pitic pe graficul de producție.

— Bine, și dacă vreun uriaș nu ascultă? mă informez eu.

— Se aprind semnalele roșii și sună sirena.

În acel moment aud în spate că mă claxonează puternic o „Volgă” nou-nouță. Sar în lături, dar inginerul ride:

— Nu vă speriați! E claxonul de la evaporatie. O mică defectiune. Se repară imediat.

Apoi am văzut că uriașii se tem grozav de inginerul Ilas Toader, mecanicul, și de inginerul Stoica Gh., energeticul, „tații” îngrijului.

În drum spre Sahara

La „Vacuum-aparate” am văzut cu ochii mei cum se formează cristalele de zahăr. Să vezi și să nu crezi! Cristalele microscopice, le vedeam cît cutia de chibrituri la un soi de microscop, ca la televizor. Și acest pseudo-program de televiziune zău că mă face să mă ling pe buze.

Dar n-aveam timp pentru asta. Îmi expira delegația și mai aveam multe de văzut: centrifugele telecomandate, uscătoarele automate, sortatoarele care într-un minut îți livrează zahăr de 3 calități și încă 1000 de minuni ale tehnicii moderne. Iar la minuni, e normal că am dat și peste oameni minunați. L-am admirat pe utemistul Gheorghe Barbălată, fruntaș la evaporatie, care, deși această operație se face în numai 5 trepte, a reușit să urce atît de sus cu graficul producției.

— Vara mai înțeleg evaporatie, îi zic eu mirat. E soare, cald și merge. Dar acum, iarna?

— Merge și iarna, tovarășe, dacă se muncește... cu căldură! Îmi zimbește cu subînțeles Gheorghită.

Pe colegul său Biru Iosif, care e și mecanic și tehnolog, greu îl poți prinde fiind mereu în fierbere mare. Nu-i normal, cînd e omul fruntaș la fierbătoare?

Mi s-a dat apoi un halat, mi-am îndesat basca pe cap și-am pornit-o spre siloz. După o ascensiune, ca la cota 1400, am dat peste cel mai autentic „munte” de zahăr. De sus, de pe podul rulant, care așterne produsul în straturi, vedeam jos o „Sahară” de zahăr tos. Zeci și sute de tone. Numai într-o zi se varsă aici peste 28 vagoane de zahăr. Am deschis gura să zic ceva, și am simțit pe limbă praful dulce. Și praf era berechet așa că eu am rămas cu gura căscată și nu mă mai dădeam dus. Parcă eram un beduin rătăcit în acest deșert zaharos. Dar deșert e rău spus. Era un „plin” zaharos. Deși totul era luminat cu neon, mai lipsea un soare arzător să mă cred la Bab-el-Mandeb. Asta însă era imposibil, căci soarele ar fi dat... zahăr ars!

Am părăsit fabrica cu oarecare regret. La fel ca o despărțire de o ființă „dulce”.

Acum mă așteaptă o muncă dificilă. Să scriu despre zahăr, folosind și ceva sare.

Desen de PALL

- Căminul ăsta e făcut cu sprijinul candidatului nostru...
- Poate vrei să spui... deputatului vostru...
- Nu... că l-am propus din nou!

La telefon

— Alo! Luna!
— Da! Cine e?
— Bună, dragă, aici e Venus! Ce mai faci?
— Mulțumesc! Uite am fost pînă de curînd ocupată cu eclipsa de soare. Nu întrebă ce am avut cu el că l-am acoperit cîteva minute! I s-a urcat la cap!

— Ei, de la căldură, ce vrei! Uite ce-am vrut să te întreb! Tu ai primit de curînd în vizită o rachetă sovietică! Cum ai primit-o?

— Harașo!

— A, bravo, știi și limba rusă?

— Păi am luat legătura demult! Plus că mi-a făcut și o surpriză grozavă! Mi-a adus un fanion!

— Dar tu i-ai plăcut?

— Cred că da, că mai întîi mi-a făcut curte, mi-a dat tîrcoale și pe urmă m-a fotografiat din față și din profil și din toate părțile!

— Cît ți-a luat pe poză?

— Gratis, dragă! A spus că-s foarte fotogenică!

— Știi că vine și la mine o rachetă sovietică? La mijlocul lunii mai!

— Serios? Și de ce vine tocmai la tine?

— Probabil fiindcă-s cea mai frumoasă!

— Ba mai frumoasă sînt eu, că la mine a venit întîi!

— Uite ce-i, pe chestia asta nu mai există discuții! Mai bine ai citi puțină mitologie! La tine au venit prima dată, fiindcă erai mai aproape! La mine vin fiindcă-s cea mai frumoasă!

— Da? D-aia stă Saturn cu inelul pe deget de miliarde de ani și nu te-a luat nici azi de nevastă!

— Lasă că-i arăt eu lui Saturn! Pînă la urmă, o rachetă sovietică o să-mi aducă un pămîntean! Atunci o să vrea Saturn să mă ia! Dar eu oricum nu l-aș fi luat, fiindcă situația lui e foarte nebuloasă! Tot mai bun un om sovietic cu picioarele pe pămînt! La revedere!

SADI RUDEANU
și I. AVIAN

INIMA AFRICII CONTINUĂ SĂ BATĂ

Desen de A. POCH

PRIMUL VOT

de CONSTANTIN OTTESCU

*Ca să-mi zăresc băiatul prima oară
Am fost urgent în curte alungat...
L-am așteptat, plimbîndu-mă pe-afară,
Ca pe-un director foarte ocupat.*

*Dar s-a-implinit rîvnitul meu soroc:
Trecînd prin ușa îndelung păzită
Zării la noi în pat un ghemotoc
Înfășurat în formă de clătită.*

*Cînd stai aproape lingă cineva
Nu-l vezi schimbîndu-se: nici nu-mi dau seama
Că primul gungurit se prefăcea
La șincul meu, treptat, în vorba: „mama“.*

*Veni și timpul ochilor mirași
Deschiși în largul lumii lor pitice
Și-a întrebărilor ce-aiția tași
Găsesc că-i greu adesea să explice.*

*Cum fuge clipa, ziua, luna, anul...
Și timpul citeodată cum ne fură!
Și-a pus în cîrcă puștiul meu ghiozdanul
Ca să-l aducă plin de-nvățătură.*

*Seria la început cu opinteală
Incondeînd ovale cum putea...*

*Cînd a trecut în fine la cerneală
Odrasla-mi ajunsese „cineva“.*

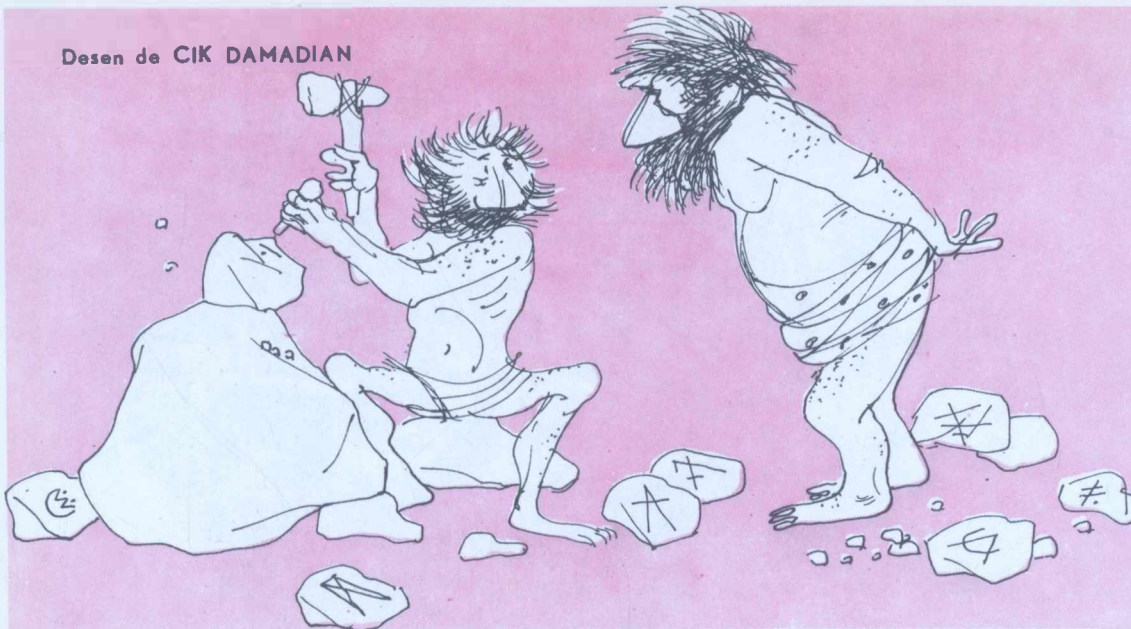
*Am început să-mi deslușesc veleatul
Și rostul vorbeii „parc-ar fi fost ieri“
Cînd mi-am văzut cum defila băiatul
Într-un detașament de pionieri.*

*Țin minte totuși parc-ar fi acum
Costumul lui cam strîmt la piept... cu dungi,
Dar care-a fost întîiul său costum
Purtat de el cu pantalonii lungi.*

*Pe nesimțite, că așa se-ntîmplă,
Cu vîrsta amîndoi ne prefăceam;
Că mi-au crescut zăpezile la tîmplă
Și lui, sub barbă, mărul lui Adam.*

*Și ce copil e totuși citeodată
Și cum nu mă cunoaște nici pe sferț...
Cînd l-am văzut mergînd la braț c-o fată
A cam roșit. Credea că o să-l cert.*

*Și totuși nu-i copil: pe-aș vremii drum
Pe care anii-n goană îl măsoară
Băiatul meu e un bărbat acum:
Votează anul ăsta prima oară.*

— Ce sînt semnele asteal
— Și arheologii trebuie să trăiască!

EPIGRAME

Unui brigadier fruntaș
în munca patriotică

Despre tine-un drag ecou
Mi-a ajuns pin'la urechi;
Se cunoaște omul nou
Chiar cînd stringe fierul... vechi!

Unui chefliu

Un chefal sub braț el poartă
Mirosindu-l cu nesaț:
— „Noi avem aceeași soartă,
Sîntem veșnic afumați...”

CRÎȘAN CONSTANTINESCU

De vorbă cu un „pictor”

— Puteți să-mi acordați o clipă? — Da!
— Știi, aș dori să vă întreb ceva
în legătură cu pictura care
Ați isprăvit-o ieri... — Cum vi se pare?
— ... Da, tocmai asta vreau să-mi explicați
Ați... (dau explicativ din mină)... Ați
Compus... mai bine zis pictat aici
Un... mușuroi probabil de furnici...
— A, nu, e-un deal din Murfatlar în soare
Cu aerul ce-n plină depărtare
Devine un fluid incandescent...
— Vedeți cumva vre-un inconvenient
Să-mi explicați tabloul mai departe?...
— Era o zi cu zarea care-mparte
În tremur cerul de pămînt, în două...
Aveam culori cu mine, pinza nouă
Și-am vrut s-o reproduc imediat...
Vezi pomul de aici?... — L-am observat!
— În frunza lui tot soarele-adunase
Reflexe de lumină și mătase...
— Permiteți-mi, dar eu am deslușit
Că pomul o fi pom... da'... desfrunzit
Credeam că-i iarnă în tablou... — Nici gînd!

Dar ce, albastrul ăsta fremătînd
Al cerului... dogoarea estivală...
— Dar jos observ că totuși pinza-i goală,
Credeam că e lăsată ca să vadă
Vizitatorul pete de zăpadă...
— A nu! Sînt zone fără importanță
Nici nu se văd cînd stai mai la distanță!
— Ba le-am văzut, dar dacă spui mata
Așa o fi și-atunci e altceva.
Dar calul care paște-aici... — E vacă.

— Dar coarnele?
— Un pictor vrei să facă
Și coarnele la vacă? El... creează.
Un pictor, știi... nu... fotografiază.
— Atunci, maestre, vacii din decor
Creează-i și al patrulea picior.
— E-un amănunt cu totul secundar
Cu care nu-mi pierd vremea în zadar.
Pictura presupune-nții de toate
În mare doză, spontaneitate,
Rapiditatea presupune noul,
Fi, tinere, nu-mi cumperi tu tabloul?
— Ba da și faptul să nu vă surprindă:
Îmi trebuie o ramă la oglindă.

O. CONSTANTIN

EROARE

de SADI RUDEANU

M-am gîndit multe zile în ce fel
deosebit să mă comport cu soția
mea de Ziua Femeii ca să se simtă
cu adevărat sărbătorită și să vadă
pentru a nu știu cîta oară că sînt
un soț bun. Mi-au trecut multe
idei prin cap, care de care mai fru-
moase, dar într-o seară am găsit
ideea care mi-a plăcut cel mai
mult. Într-adevăr, va avea din
nou dovada că sînt un soț atent și
iubitor.

Conform planului meu deci, în
ziua respectivă m-am sculat di-
mineața înaintea ei și cînd am vă-
zut-o că deschide ochii și mă pri-
vește mirată, m-am așezat pe
marginea patului lîngă ea și i-am
luat mina într-a mea.

— Iubito, i-am
spus, țin să te
felicit cu ocazia
Zilei Femeii!

Ea vru să spu-
nă ceva, dar am
oprit-o.

— Lasă, i-am
spus. Uite, azi
tu ești sărbă-
torita mea. Așa
că azi o să-mi
lustruiesc singur
pantofii, o să-mi
pregătesc singur
pachețelul cu
mîncare și o
să-mi iau singur
ceaiul! E bine?

Ea mă mîngi-
e pe obraz.

— E bine, șopti, dar...

— Nici un dar! Tu să stai azi
în pat pînă la zece, să te duci

la coafor, să-ți chemi prietenele,
că de mine o să am grijă eu!

Ea zîmbi și spuse:

— Ce bun ești tu, dragul meu!
Am simțit cum un val de stimă
pentru mine însumi îmi inundă
ființa.

— Sînt bun?

— Da, ești foarte bun, dar...

— Dar ce?

Ea mă privi drept în ochi.

— Faci o mică eroare, spuse.

— Ce eroare?

— Știi... 8 martie a fost ieri!
Azi sîntem în 9!

Am rămas mut și cîteva clipe
n-am putut rosti nici un cuvînt.

— Se... serios? Sîntem în 9?

— În 9, dragă!

M-am ridicat.

— Ce să-ți fac?

zic. Trebuia
să-mi aduci a-
minte! Tu ce
păzești aici? Eu
am crezut că azi
e în 8!

Ea îmi luă din
nou mina.

— Ei lasă, nu
te supăra! făcu
dînsa. Tot e bine
că ți-ai amintit
azi! Hai, nu mai
fi supărat. Nu-i
nimic!

— Cum nu-i
nimic, dragă?
Nu-i nimic? Azi
e în 9, nu-i în 8!

— Ei și?

— Cum ei și? Nu vezi că e aproape
7?... Ce stai? Dă-te jos și fă-mi
ceaiul!

FAPTE ADEVĂRATE DIN VREMURI RĂPOSATE

de V. D. POPA

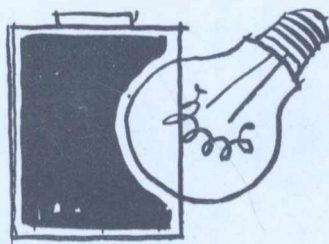
Lăptăria comunală, care în 1931 livra doar 3.000 litri de lapte zilnic, avea 128 de funcționari.

*Nu încape îndoială,
Sensul e ușor de smuls.
Lăptăria comunală
Le era... vacă de muls.*

În timpul despuierii scrutinului la secția de vot de la școala V. Gherghel, în alegerile comunale din 1934, s-a simulat o pană de curent pentru a se introduce în urnă un pachet cu voturi.

*E vorba de-o metodă grosolană
Făcută de un candidat prudent.
Știindu-se cu voturile în pană,
El apellă la pana de curent.*

Tot cu ocazia aceluiași alegeri, la o secție de vot de pe calea Rahovei, candidatul țărănist a fost prins cum-părînd cărți de alegător.

*Zicala veche din popor
S-a preschimbât la el de tot:
Ai carte... de alegător,
Ai parte... de ciștig la vot!*

M. Berceanu, ajutor de primar al Capitalei, recunoștea în 1934 că 30.000 de copii n-aveau unde să-nvețe.

*Aflînd, ministrul respectiv țipase
Ca să-l audă și copiii, bieții:
— Elevii care nu au loc în clase
Pot învăța oricînd la școala... vieții!*

În vederea unei parăzi din 1932, guvernul a comandat în străinătate, pentru grăniceri, coifuri în valoare de 1.600.000 lei.

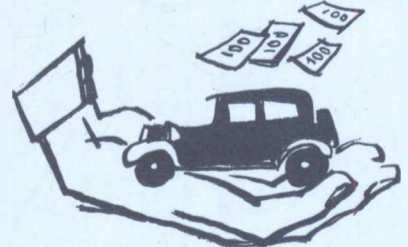
*Cînd pe niște tablă goală
Se-aruncau banii grămada
Însemna o cheltuială
Vorba ceea de... paradă!*

Toți hoții de buzunare, arestați la o razie făcută de prefectura poliției la 11 martie 1936, au fost eliberați din lipsa unor încăperi disponibile.

*Înțelegi din ce pricină
Iute i-au eliberat.
Iși aveau clădirea plină
Cu pungășii... de pe stat!*

C. Angelescu, guvernatorul Băncii Naționale, a primit în 1934 din partea guvernului o gratificație de 6 milioane lei și o limuzină.

*Și a venit cu explicația
Pe loc, acest guvernator:
Eu nu refuz gratificația,
Că deh, rominu-i... primitor!*

La ședința din 24 februarie 1935 a Camerei deputaților, M. Popovici l-a hătut pe St. Mareș.

*Privind la incident, doi ușieri
Filozofară între ei ghiduș:
— Boxerii sînt ceva mai cavaleri
Că-ți umblă la figură... cu mînuși!*

Desen de GH. CHIRIAC

FORȚA SUGESTIEI

La bufetul „Expres” din Calea Victoriei nr. 31 automatul care servește bere nu funcționează de mai multe luni.

Desen de N. ARION

— Ai o figură de parcă ai fi fost făcut șah-mat!
— Intocmai, am fost făcut... Auto-mat!

LA UN MUZEU ÎN OCCIDENT

Desen de NELL COBAR

- Mda!... E bine...
- Ce vrei, darling, contează foarte mult toaleta!

DIN ZONA DOLARULUI

PE FAȚĂ, DESPRE MODUL LOR DE VIAȚĂ

Faliment

În 1960, în Anglia s-au închis 400 cinematografe. Nu din lipsă de filme. Din lipsă de spectatori. Iar în cinematografele rămase deocamdată deschise, numărul spectatorilor a scăzut cu 16%. Și nu e din cauza spectatorilor. E din cauza filmelor. Așa cum arată chiar unele ziare englezești, „filmele nu mai au darul de a atrage pe spectatori“. Au, cum se vede darul de a-i respinge. E clar deci de ce se închid atâtea săli: pentru că problema calității filmelor e mereu deschisă.

Musafiri nepoftiți

De la o vreme, la Școala superioară din Taegu (Coreea de Sud) nu mai sînt profesori și studenți. Sînt... ofițeri și soldați. Așa stau lucrurile de cînd au sosit în oraș unități militare americane. Cu acest prilej, studenții au luat vacanță, pentru că yankeii le-au luat școala, unde au instalat comandamentul trupelor. Va să zică, studenții s-au dus pe la casele lor. Dar yankeii ce-au făcut? S-au dus și ei pe la casele... studenților, pentru a fi încartiruiți. Iar dacă aici familia studentului îl întreabă de ce a ocupat școala, firește mister soldat răspunde naiv:

— Trebuie să faceți și voi sacrificii. Doar am venit aici ca să apărăm... cultura!

Vine excelența sa

În ultimul timp, consilierii militari din Taiwan și-au pus în cap să facă cunoștință cu insula. Instituții, școli, spitale (destul de puține, de altfel) au fost invadate cu vizitele de curtoazie ale consilierilor (destul de mulți de altfel). În legătură cu aceasta, se povestește că la o școală primară învățătorul pregătea cam astfel clasa pentru primirea oaspetelui:

— Astăzi, copii, ne vizitează excelența-sa, care vine tocmai din America!

— Și cu cine are să vină excelența sa? îndrăznește un glas sopran.

— Cu nimeni. Vine singur.

Elevul acclătinat din cap.

Trebuie să vină cu cineva: mama spune

Modă

O doamnă original îmbrăcată a apărut deunăzi pe străzile Floridei. Se remarcă îndeosebi prin pălăria ei cilindrică, de pai. Modelul e copiat la moment de două modiste. Cîteva prototipuri și, gata, modelul e lansat cu succes. Pălăria cilindrică a găsit adept, dar doamna care a lansat-o n-a mai putut fi găsită, fiind prinsă și dusă înapoi... la ospiciul din care evadase. Pălăria ei a fost găsită, dar nu era decît un ambalaj de damigeană rupt. Descoperirea însă e prea tîrzie, pentru că moda a fost lansată.

...Nebunia modei sau moda nebuniei?

P. LUDMILA

Lecție

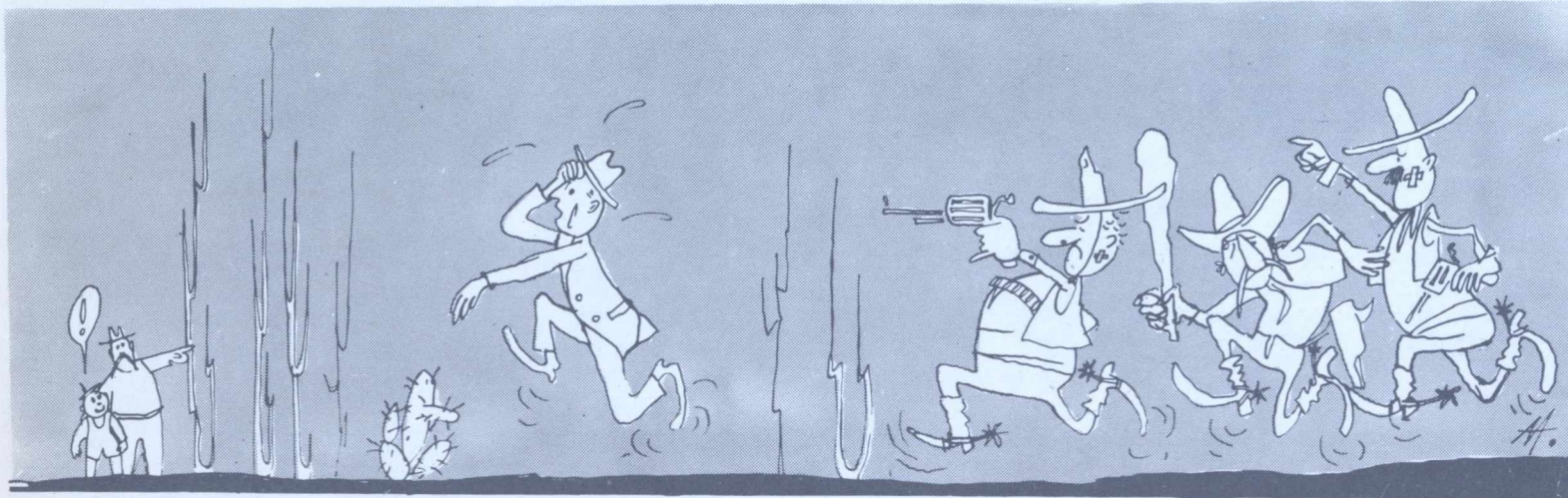
Locuitorii orașului Kochabamba din Bolivia au aruncat cu pietre în ambasadorul american Strom, sosit acolo pentru a ține o lecție la Universitatea Saint Simon. (Ziarele)

*Urale și aplauze cascadă,
Ninsori de flori i se aștern în cale...
Și cam așa visase să se vadă:
Inconjurat de flori și osanale.*

*Visarea — o spun fapte concludente —
S-a dovedit de-a dreptul efemeră
Căci florile au fost cam... contondente
Și foarte greu de prins la butonieră!*

*Pățania e-o sursă de obiecții
Și-ndeamnă totodată la reflecție:
Cînd mister Strom pretinde să dea lecții
E susceptibil de-a primi o lecție.*

ALEGERI ÎN TEXAS

- Ce sînt, tăticule, ăștia, alergători?
- Nu, alegători!!

Desen de A. ANDRONIC

ȘTIATI CĂ...?

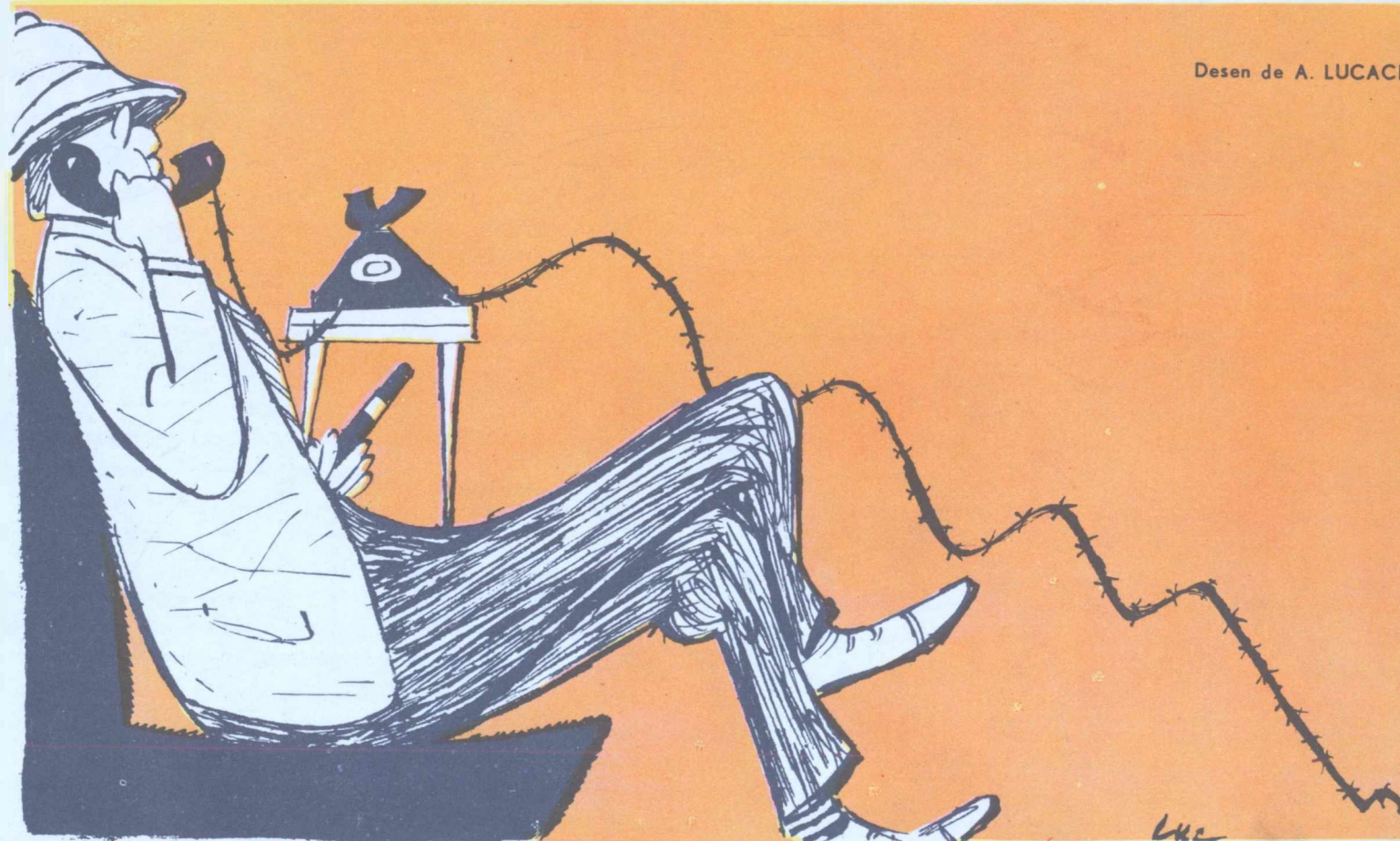
... În pădurea Saint-Nom-la-Brêlèche (Franța) locuiesc în corturi rudimentare câteva familii de șomeri. S-au retras oamenii în pădure, pentru că în oraș proprietarii de apartamente îi jecmăneau ca-n ... codru!

... După cum arată „Labor Fact Book“, în Statele Unite salariile legale ale negrilor sînt cu 37-40% mai mici decît ale albilor. Așa e legalitatea, și n-ai ce-i face, pentru că în America legalitatea n-are nimic comun cu... egalitatea.

... O știre apărută în „l'Humanité“ arată că un bogătaș danez a fost deferit justiției ca poligam, fiind prins că trăia cu trei soții legitime, la trei domiciliu legale. Justificînd că are de unde să plătească întreținerea a trei soții, bogătașul a fost achitat. De unde se vede că are de unde să plătească nu numai soțiile. Are de unde să plătească și... justiția!

... În Germania occidentală s-au editat recent, ca un document prețios, memoriile lui Goebbels, avînd următorul subtitlu: „Gîndurile după care s-a condus doctorul Goebbels“. Precizare necesară, ca să nu iasă confuzii. Să nu creadă cititorul că sînt gîndurile după care se conduce doctorul Adenauer...

... În Elveția, Consiliul Național a votat majorarea chiriilor pînă la 20%. De ce a votat-o? Pentru că această majorare este... avantajoasă. De ce este avantajoasă? Pentru că membrii Consiliului nu sînt chiriași. Sînt... proprietari.

Desen de A. LUCACI

- În concluzie, mister Mobutu, astea sînt dispozițiile mele!

DE
-
ALE
-
LOR

Von Braun, specialistul american în astronautică, este neliniștit de insuccesele experiențelor cu rachetele cosmice.

*O mină acră și posacă
Arată el și în jurnal,
Că deh, rachetele-i provoacă
Dureri de Cap... Canaveral!*

În înalta societate din S.U.A. s-a lansat moda hainelor cu petice.
*Moda asta dovedește
Foarte cert — nu ipotetic —
Că un om, cînd se scrintește,
Își dă repede... în petic.*

Pictorul Pera din Montevideo a inventat o mașină de pictat care imprăștie pe pînă culorile la întimplare.
*Se zice că mașina ce termină
Extrem de iute o acuarelă,
Are nevoie și de o mașină
Care să fabrice și... clientelă.*

VICTOR TEODOR

Instantanee

de EMIL KROTKI — Moscova —

A fost odată un încrezut. Când îți dădea adresa lui, spunea:

— Statuia lui Pușkin se află chiar în fața casei mele.

Scrumiera era atât de frumoasă, încât, din respect pentru ea, lumea arunca scrumul pe jos.

Era o minte atât de luminată, că-ți venea să-i pui în cap un abajur.

La meciurile de box, avea o deosebită satisfacție, gândindu-se că un altul încasează pumnii, și nu el.

Astronomul-șef te lăsa să înțelegi că el este responsabilul sistemului solar.

Toți clasicii au fost odată contemporani, dar nu toți contemporanii vor fi odată clasici.

În orice bucată de marmură se ascunde o statueta. Trebuie numai să știi s-o scoți de acolo.

Viața lui n-am cunoscut-o decât citindu-i necrologul.

Contra insomniei, cel mai bun remediu e să dormi.

Fel de a vorbi:
— Închide ușa la bibliotecă, că intră muștele în literatură!

Leneșul l-a trimis pe frate-său să-și facă radiografia în locul lui.

Arborele de tek nu-l mai satisfăcea. Acum vroia să-și comande mobilă dintr-un arbore genealogic.

Decît o piesă, prefera un film, deoarece la cinema se intră fără să scoți galoșii.

Viața becului atirna totdeauna de un fir.

Zicea:
— Să le ia naiba de șperțuri. Și pentru că naiba nu venea să le ia, le lua el.

Vitamina „A“, vitamina „B“, vitamina „C“... Copilul s-a convins că alfabetul a fost alcătuit în ordinea vitaminelor.

— Cu pana străbunicei mele a creat Pușkin! — se lăuda gisca.

Trăsura aleargă totdeauna în coada calului.

Gîndea din mers. Dar, din păcate, mergea puțin.

Într-atîta îi plăcea să ajute prietenii în nenorocire, că se întrista auzind că nici un prieten nu-i nenorocit.

Tare aș fi vrut să-i pot imprima vocea pe o placă de patefon, iar placa s-o sparg!

Bogatul își ferește picioarele, săracul își ferește pantofii.

Era atât de încrezut, că și la stele se uita de sus!

Femeia de serviciu, la telefon:
— Astăzi nu se lucrează în redacție; astăzi e zi de creație!

Soții (certîndu-se din cauza bibliotecii, care n-are loc în apartament):
— Alege, ori Balzac, ori eu!

Cel mai bun leac ca să nu cărunțești este chelia...

Tinerii sub 16 ani nu erau primiți în sală, iar cei peste 16 ani n-aveau chef să vadă filmul.

— Nu-mi arde de glumă! — strigă dramaturgul. — Scriu o comedie!

Leul se plîngea că partea leului o ia îmblînzitorul.

Liliacul numără zilele în nopți.

Calul aleargă, dar gloria e a jocheului.

Șoarecele socotea ca un merit al său faptul că nu mănîncă pisici.

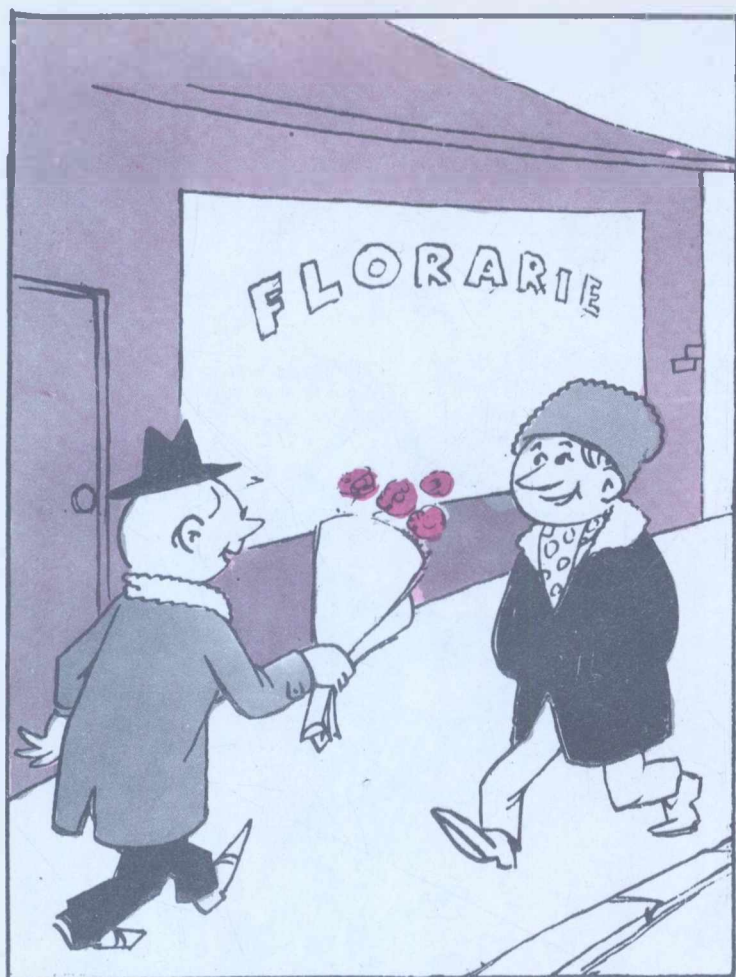
— Să mănînc oul? Păcat, din ou poate să iasă un pui. Să mănînc puiul? Păcat, din pui poate să crească o găină! Să mănînc găina? Păcat, găina poate să facă un ou. Să mănînc oul? Păcat, etc... Cea mai bună rețetă pentru cine vrea să moară de foame.

Gloria o aștepta de la posteritate, dar onorariul de la contemporani.

Muzicologul susținea că opera trebuie să fie operativă.

Din volumul:
„Risul e lucru serios“

In romînește de
VICTOR PIȚIGOI

— Nevasta, Costică?... Nevasta?
— Nu!... Candidata!

Desen de PALL

CODAȘUL LA REPARAȚIA TRACTOARELOR

— Reparațiile? Le-am terminat de mult! Aștept numai să se facă timp frumos ca să-i dau drumul...

DINTR-O NUNTĂ ÎN ALTA

— Cîteva însemnări despre tacimuri și rude —

Îmi mărit fata. Ginerile a propus ca nunta s-o fixăm sîmbătă, întrucît duminică e imposibil, că-i meci, mireasa a propus s-o facem duminică întrucît duminică e la plimbare tot orașul, și o rochie cum va purta ea merită să fie admirată de întreg Turnul-Severin, inclusiv de marinarii care se vor afla în acea zi în port.

— Eu propun să vă căsătoriți vineri, a suspinat nevastă-mea cu lacrimi în ochi, deoarece într-o vineri m-am căsătorit și eu, și, să bat în lemn, n-am de ce să mă plîng...

Ea n-are de ce să se plîngă, dar pe mine nu mă întrebă...

Și mai c-o vorbă, mai c-o glumă, am început pregătirile pentru marea petrecere.

— Bărbate, spune soția, avem de toate pentru o masă îmbelșugată: și curcani, și vin, și țuică, și pește, și invitați să nu fie de deochi, un singur lucru ne lipsește: veselă și tacimuri! Garnitura noastră n-o să ajungă.

— Nici o grijă, mamă soacră, treaba asta mă privește pe mine. Îmbracă-te și haidem în oraș. Mergi și dumneata cu noi, tată socrule, să-mi dai o mîină de ajutor.

— Eu, generică, ce-am putut să-ți dau și-am dat: fata. Cu altceva nu pot să te ajut. La tacimuri nu mă bag. Nu știu, nu cunosc.

— Fata i-am dat-o eu, nu tu! Sare nevastă-mea. Îmbracă-te! Măcar cu atîta să te lauzi: c-ai ajutat la căratul veselei.

Și-am pornit cîteșitrei. Am intrat la unitatea nr. 78 „Articole de menaj”.

— Nene Bumbac, se adresează ginerile, gestionarului, mîine mă însor. Nuntă mare.

— Să fie într-un ceas bun!
— Să fie, zice ginerile, dar aș vrea să fie și niște veselă. Și tacimuri dacă se poate...

— Estel... Pentru cîte persoane? 12, 14 sau 24?... Am o garnitură splendidă.

— Cît costă?
— O iei definitiv sau temporar?
— Temporar, face ginerile.

Nevastă-mea, cu gîndurile aiurea, a prins cuvîntul din zbor și-a izbucnit:

— Cum adică „o iei temporar”, maică?... Ai înnebunit?... Auzi, bărbate, cu ce planuri intră dumnealui în căsnicie: îți ia fata temporar!... Te înșeli, stimabile, noi nu o dăm zilieră!...

— Mamă soacră, n-ai înțeles. E vorba de veselă și tacimuri...

— Ce veselă, ce tacimuri! Nu se prinde!... Ce, astea se vînd temporar?...

— Ssst!... face gestionarul. Pentru dumneavoastră, în mod excepțional: 20 de lei oral!...

— Bravo, măicuță! Ca la Getax!... Pesemne că aveți garnituri anume de închiriat: cu pătrățele... Și dacă se sparge o farfurie, ce facem? O vulcanizăm?

— Nene Bumbac, atunci ne-am înțeles. Împachetează-mi garnitura de 14 persoane.

— De 13 persoane, c-a paisprezecea e cioburil... Dar vă rog să serviți numai carne fragedă, altminteri spargeți cu cuțitele vreo farfurie și pe urmă am dificultăți la inventar...

— Da' ce maică, ministerul nu vă acordă scăzămînt? Ca să vezi, birocrații! Stau închiși în birouri și nu se gîndesc că pe teren poate să existe și mușterii zilieri neatenți.

II

— Tovarășe Bumbac, ce preț are farfuria asta?

— Să zicem, șase lei.
— Cum adică „să zicem”? N-are prețul fixat?

— Are, dar poți să-l interpretezi mecanic?... Ne mai orientăm și noi de la caz la caz. Scoate cinci lei și bate palma.

— La celelalte magazine o asemenea farfurie costă patru lei...

trimis într-un alt magazin ca vînzător. Ce ghinion pe capul lui. Și mai ales ce ghinion pe capul nepoatei mele!

Ginerile meu s-a întîlnit cu Bumbac. Acesta din urmă i-a spus vesel:

— Spune-i miresei să amîne cununia cîteva zile și-i fac rost de veselă, cîtă o avea nevoie.

— Ai vorbit cu noul responsabil al magazinului?

— Aș! Un încuiat! Periculos de cinstit. Nu închiriază nimic. Revin însă din nou în calitate de responsabil.

— Atît de repede te-ai reabilitat?

— Păi eu ce-ți spun? Ne orientăm de la caz la caz...

— Condică de reclamații aveți?
— Ce vorbești, frate?... La patru lei vrei și farfurie, și ambalaj și condică?...

— Ligheane aveți?...
— Cu clienți meschini ca dumneata nu stau de vorbă. Tovarășe vînzător, ia adu ligheanul ăla de 48 pe care-l vîndem cu 56, să i-l dau cu 52, că ăsta e cusurgiu...

III

Se căsătorește o nepoată. L-am rugat pe ginerile meu să aranjeze iar cu Bumbac, căsătoria nepoatei mele pe linie de veselă. N-a realizat nimic. Ștefan Bumbac a fost retrogradat pe linie de ciubuc, și

— Nu, m-au reabilitat neamurile. Am o rudă la O.C.L. Comerț-Mixt Turnu Severin.

— Bine, dar neamul ăsta nu știe de cotcăriile cu vesela?...

— Știe. Dar zice că pentru asta e făcută vesela: să fie folosită. Că statul investeste fonduri în farfuria ca să se mînce în ele, nu să stea în rafturi de pomană!...

IV

Ștefan Bumbac e numit iar gestionar. Așadar, vesela n. mai stă de pomană în raft. Stă pe la nunți. Și nu de pomană... Fire veselă, Bumbac ăsta: îi plac nunțile.

Ofițerul stării civile a întrebât pe mire: „consimți să iei de soție pe...”

— Da!...

Eu l-am întrebât pe Bumbac: „Consimți să-mi împrumuți vesela?”

— Da!...

Un asemenea gestionar e o bucurie la casa omului, e o fericire la casa omului, e o veselă la casa omului.

V

Iar l-au retrogradat. Și numai Urzica e de vină! A sesizat totul... Bumbac e iar vînzător.

VI

— „Trăiască rudele, că pe lîngă ele trăiesc și eu! Trăiesc așa cum îmi place”.

Cu aceste vorbe m-a întîmpinat Bumbac.

— Iar gestionar?

— Iar!... Năravul din fire...

— Tot la „Articole de menaj”?

— De ce, frate? Mai ai vreo nepoată de măritat?

— Am!

— Trimite-o la „Consignație”.

Acolo sînt gestionar.

— Ce să faci ea la „Consignația”?

— Un radio, o blană, un reșou, un magnetofon.

— Cu bandă?

— Fără bandă, lucrez singur.

— Și n-ai teamă?

— Am teamă, dar am și rude.

— Și dacă află Urzica?

— Nu află. Sfatul popular a trimis revistei o adresă oficială în care arată că O.C.L.-ul m-a retrogradat și că lucrez și astăzi ca simplu vînzător.

— Și Sfatul de unde știe?

— I-a comunicat O.C.L.-ul printr-o adresă.

— Așadar pe hîrtie vînzător și de fapt...

— De fapt, dacă o să ai nevoie de veselă și pentru a doua nepoată, îți procur eu, că-mi închipui c-o să fie nuntă mare...

N.R. Așa credem și noi: O să fie nuntă mare. Și iată, aceasta este invitația noastră. Nu cumva să lipsească rubedeniile, că tacîmul li-e rezervat.

I. A.

— Toată ziua stați aici?!
— N-ați spus, tovarășe profesor, că părinții să fie apropiați de școală?

Desen de FRED GHENĂDESCU

Mărțișoarele, de obicei, îți fac plăcere să le primești. Mărțișoarele de mai jos, recunoaștem, nu ne fac nici o plăcere. Totuși le publicăm, spre cunoștința celor cu... mărțișorul pe căciulă.

O fereastră

Să primești o fereastră ca mărțișor nu-i cine știe ce. Dar dacă fereastra ai primit-o din partea fabricii de țevi din Roman e mai mult decât cine știe ce, e curat chilipir, mai ales dacă fabrica se află de o parte a ferestrei, iar dumneata te afli de partea cealaltă. De ce-i chilipir? Pentru că fabrica

citată are obiceiul să... arunce banii pe fereastră, așa că dacă stai de partea cealaltă, tocmai bine îi prinzi! Dar uneori nu stă nimeni și atunci banii se duc pe gîrlă. Gîrla de rîndul acesta e gara Fetesti, unde zace o tranșă de țevi, pentru care se plătește magazinaj. Și se va mai plăti încă, pînă se va decide cineva să ia inițiativa și să facă tot ce-i de făcut pentru ca țevile să se ducă la destinație. Că dacă mai zac mult sub cerul liber, într-o zi se duc din inițiativă proprie pe apa simbetei!

Fereastra este un mărțișor frumos, dar pentru cei de la fabrica de țevi Roman ar fi mult mai nimerită o ușă; poate că așa vor găsi o... ieșire din această problemă!

Mărțișorul invizibil

Unele mărțișoare le primești după activitatea pe care o duci. O dactilografă primește o mică mașină de scris prinsă de un șnuruleț bicolor, o telefonistă un mic receptor, o doctoriță, un mic bisturiu, toate pe șnuruleț bicolor.

Dar dacă fiecare primește după activitatea pe care o duce, cercurile ASIT din orașul Dej ar putea să primească numai șnurulețul bicolor. Și chiar acesta ar fi prea mult, pentru că, pînă de curînd,

activitatea lor era... incoloră. Adică nu se vedea.

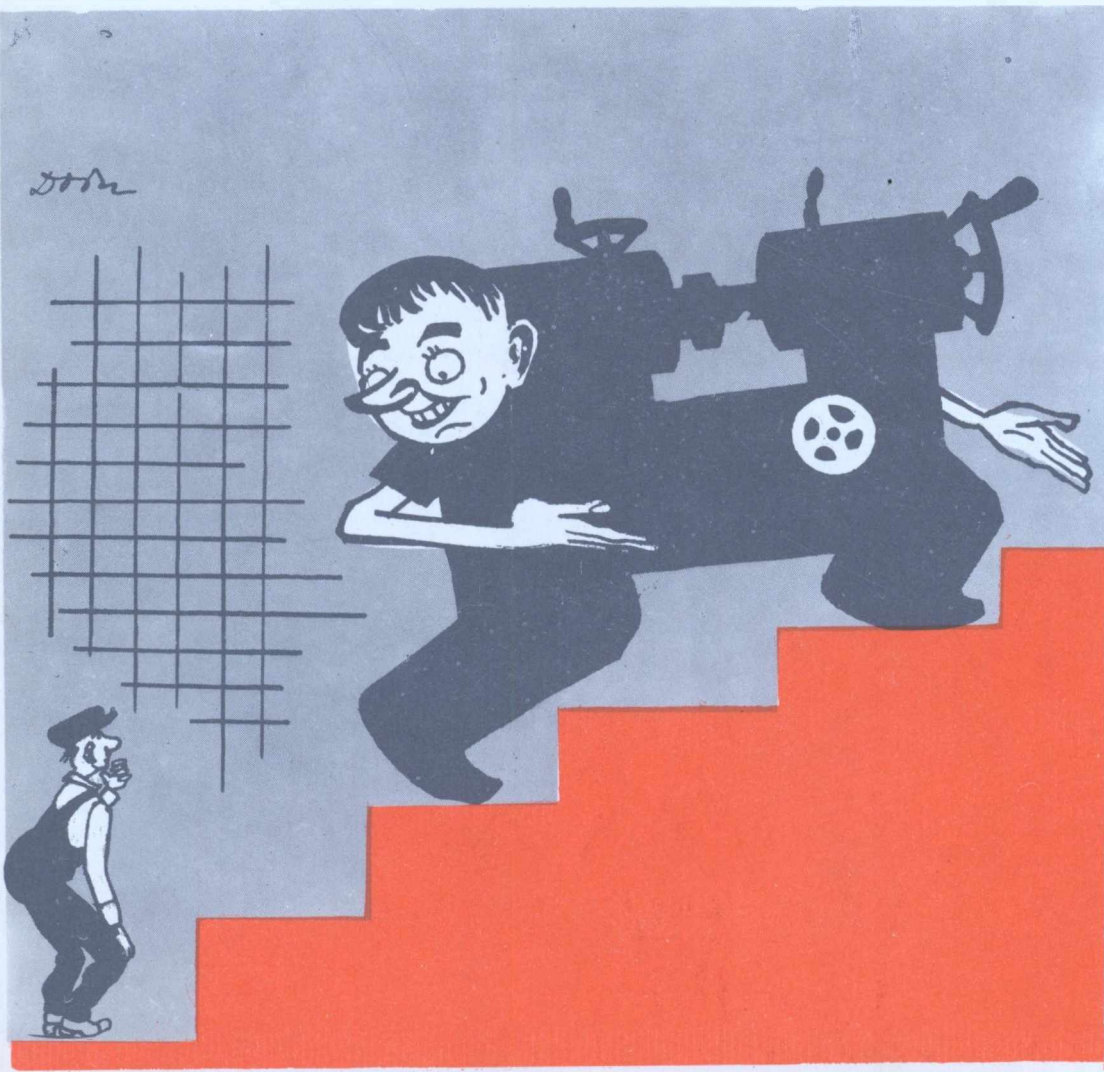
Această situație a văzut-o filiala regională Cluj la sesizarea noastră și și-a luat angajamentul să reorganizeze recurile în chestiune. Poate pînă azi, 1 martie,

le-a și reorganizat. Asta în cazul cînd, sperăm, angajamentul n-a fost luat cumva în contul lui... 1 aprilie!

Un semnal S.O.S.

Un semnal S.O.S. este un mărțișor mai puțin obișnuit, pe care *Urzica* l-a primit din partea dependențelor care erau folosite în comun de locatarii imobilului din București, str. 30 Decembrie nr. 62. În prezent dependențele nu mai sînt folosite în comun. Sînt... distruse în comun. Unele robinete nu mai au garnituri și, ce e mai rău, unele garnituri nu mai au robinete. În mod obișnuit, dacă ai un robinet fără garnitură, curge apa toată ziua în chiuvetă. Dar aici nu curge toată ziua în chiuvetă. Curge direct pe jos, pentru că chiuveta e spartă. Așa că oamenii n-au apartamente cu acces la baie și bucătărie. Au apartamente cu acces la bucătărie și baltă. Înainte puteai să auzi pe cite unul: „Închide ușa la baie că tragă!” Acuma auzi: „Închide ecluza, că curge!” Cu acest prilej s-au dat peste cap

Unii muncitori (cum e cazul strungarului Țiru Ion de la uzina „Timpuri noi” — București) nu sînt pesul cu tehnica, neridicîndu-și calificarea profesională.

TEHNICA: — „Te poftesc, amice, să mă urmez!”

Desen de I. DORU

Supărarea primăverii

A venit la Cronos, zeul din Olimp Care-i responsabil cu sectorul „Timp”, Primăvara, fiica cea mai alintată: „Tare-s amărită, prea iubite tată, Și să-mi plîng durerea nu găsesc cuvinte De milenii multe, de cînd jin eu minte, Aștepta tot omul revenirea mea Ca o mintuire după iarna grea. M-aștepta cu grabă să-i deschid o floare, M-aștepta să-nceapă munca pe ogoare, După cum i-o spune cucul la soroace Să îi scot la vreme puii din găoace, Să-i dau frunză pentru viermii de mătase, Zile călduroase să-și dureze case, M-aștepta poetul ca să cînte iară Toată frumusețea vieții de la țară Inspirat de firea care se deșteaptă...

Omul nou, de astăzi, nu mă mai așteaptă. Are el mijloace să mă-nlocuiască: Orice floare-n seră poate să și-o crească, Puișorii-i scoate în incubatoare, Cartea-i rînduiește munca pe ogoare Nu așteaptă cucul să îi spună cînd: Chiar în miez de iarnă vezi zidari lucrînd Iar poetul astăzi nu mai cîntă-n scris Numai poezia florii de cais Sau privighetoarea, primadona luncii: Astăzi scrie versuri închinat muncii. Fă, de-ți stă-n putere, bunul meu părinte Să fii așteptată ca mai înainte”.

Cronos o privește; i se face milă: „Nici eu n-am ce face, draga mea copilă, C-am ajuns eu însumi bun pentru reformă; Omul azi doboară normă după normă. Inventînd metode, inventînd sisteme Calcă peste spațiu, sare peste vreme. Tu nu vezi că anii noștri din străbuni Au ajuns să aibă doar citeva luni?”

FLORIN IORDĂCHESCU

unele proverbe. Astfel, pînă deunăzi se
 unea: „Lac să fie, că broaște se adună”.
 Ici însă este lac, dar broaște nu se mai
 sesc pe la uși și nici clanțe, întrucît s-au
 ăricat — s-au demontat, s-au pierdut...
 În prezent acești locatari au ajuns aproape
 ră dependențe.
 Să n-ajungă aceste dependențe aproape
 ră acești locatari!

Despre „extracții“

Acest mărtișor îl oferim gestionarului de
 Alimentara nr. 69 Reghin, care are un
 viciu și un viciu. Serviciul îl are, cum am
 ătat, la Alimentara, iar viciul tot acolo.
 În timpul serviciului, extrage diferite mă-
 ri din ambalajele lor și le pune în ambala-
 le sale. Cînd se termină serviciul, începe
 ciul și atunci nu mai extrage nimic, dar
 ătrage tot. Se întoarce acasă dîndora
 pachete pe care le depune în spațiul său
 locativ. De aceea,
 de la o vreme, la
 el acasă nici nu
 mai e spațiu lo-
 cativ. E un fel
 de Alimentara. În
 schimb, la Ali-
 mentara e un fel
 de spațiu.

De aceea îi oferim
 această notă. E un
 fel de mărtișor.

Un salariu suplimentar

Acesta, ce este drept, e un mărtișor care
 nu se oferă orîșicui. Se oferă numai... soției.
 Așa a procedat inginerul Ștefănescu Con-
 tantin de la uzina de sodă din Govora,
 care s-a îngrijit de școlarizarea unui număr
 de 136 tovarăși, inclusiv soția d-sale. Sau,
 mai bine zis, s-a îngrijit de școlarizarea
 soției d-sale, in-
 clusiv un număr
 de 136 tovarăși,
 care s-au școlari-
 zat și ei pe lîngă ea.
 Cu acest prilej,
 fiecare a primit
 salariul convenit în
 această perioadă
 dar soția ingineru-
 lui Ștefănescu a pri-
 mit pe lîngă salariul

venit în această perioadă, și un mărtișor
 suplimentar de 122 lei pe lună necuvenit
 în această perioadă dar oferit de soț din
 partea uzinei, sau dacă vreți de uzină din
 partea soțului, dar din fondul uzinei, care
 fond se varsă astfel încît în fondul soției
 prin grija soțului, care are un cuvînt greu
 în uzină și-l spune cînd nu trebuie.

Acest mărtișor nu se oferă cu șnur bicolor,
 pentru că, vedeți, și așa e cusut cu ață
 albă!

VICTOR PIȚIGOI

Rubrică lucrată după materialele tov: **Viorel T.**
 (Reghin), **Moldovan A.** (Dej), **Pantellimon S.**
 (Rm. Vilcea), **Banciu C-tin.** (Fetești) cores-
 pondenți voluntari precum și **Grigorescu I.**,
 reporter al revistei noastre.

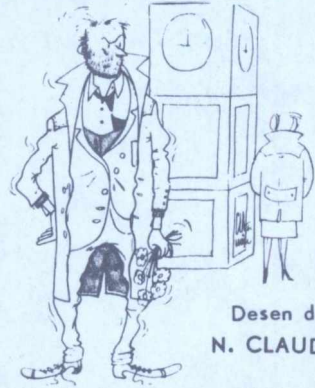
DE ZIUA FEMEII

Desen de A. ANDRONIC

— Azi e ziua ei, și n-am vrut s-o mai las să-mi facă pantofii.

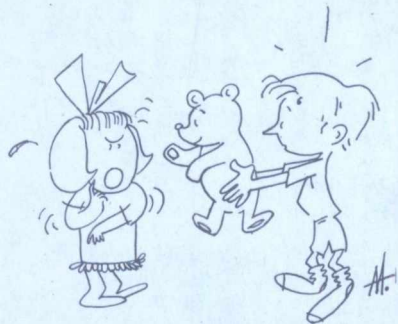
DEDICAT NEGLIJENȚILOR

Desen de N. CLAUDIU

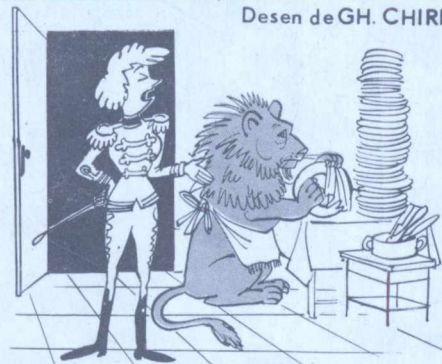
— Ce femeie, am venit și eu o dată cu cravată și zice că nu-i place cum arăt...

FĂRĂ CUVINTE

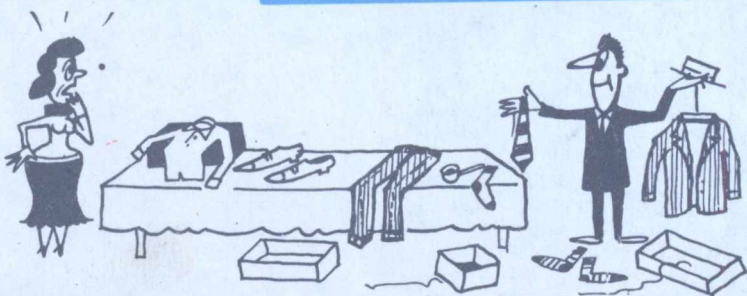

— Nu d-astea, am spus „Urson” !!

Desen de GH. CHIRIAC

DRESOAREA: — Cum? N-ai terminat încă?

Desen de N. ARION

Pe strada Dragoș Vodă la nr. 12 se află un imobil care prezintă nenumărate slăbiciuni. În calitate de locatar m-am adresat (de altfel s-au adresat și ceilalți locatari) la I.A.L., cerind să se repare clădirea. Și, într-o dimineață, a venit o echipă de la I.R.C.R. (trimisă de I.A.L.) care s-a apucat de lucru cu multă tragere de...mîntuială. Altfel nu se explică cum de a rămas acoperișul găurit în continuare, ca și cînd n-ar fi acoperiș de casă, ci plafon descoperit de cinema care n-are grădina de vară.

Și se știe că o casă nereparată e ca un imobil degradat. N-o repari, se destramă — fir cu fir — pardon, cărămidă cu cărămidă, acoperiș cu coș, odaie cu bucătărie, cămară cu... alimente și dependențe.

Aștept, Urzico, ca I.R.C.R.-ul să-și refacă modul de lucru și apoi să vină iarăși în Dragoș Vodă la nr. 12. Ca să repare ce-a reparat.

STRUMINGHER A.
str. Dragoș Vodă nr. 12
București

URZICO DRAGA

La spitalul nr. 2 din Buzău se găsesc niște paturi vechi și incomode. Aflînd de aceste paturi, secțiunea sanitară a orașului a comandat la Baza nr. 1 din București a M.S.P.S. cîteva zeci de paturi sănătoase necesare bolnavilor.

Baza respectivă, însă, nu a expediat încă nici un pat. Probabil că tovarășii de la Baza nr. 1, auzind că e vorba de paturi, au adormit. Ei dorm tun, iar cei de la spital visează. Visează paturi.

Pe cînd visul realitate? Sper pe foarte curînd. Altfel va trebui spitalul să-i trimită în fiecare seară acasă pe bolnavi, să se odihnească. Și atunci spitalul nu mai este spital. E un fel de clădire cu.. orar redus.

BURA ANTON
str. Saturn nr. 56
Buzău

URZICUȚO,

Află că în orașul nostru, în incinta blocurilor noi, se găsește un centru de carne deservit de doi vînzători cu apucături vechi. Înșeală cumpărătorii. Ei, pe nume Stan Gh. și Cherecheș Gh., vînd carne de categoria a II-a drept carne de categoria I-a și carne de categoria a III-a drept carne de categoria a II-a. Numai carne de categoria I-a pură nu vînd. Ai să mă întreb: atunci ce fac cu ea? Am să-ți răspund: o vînd amicilor.

Cred, Urzico, că ar trebui să ne ajuți să putem cumpăra și noi carne de categorie sinceră. De aceea, te rog, spune sfatului popular al orașului să ia măsuri și să aducă la acest centru alți vînzători. De o categorie superioară. În orice caz, trebuie să recunosc că Stan Gh. și Cherecheș Gh. sînt niște adevărați „maestri ai magiei“, din moment ce ori de cîte ori vînd carne de porc sau de vacă o fac de oaie.

BUTE CONSTANTIN
Onești, Reg. Bacău

URZICO,

În satul Toflea (regiunea Galați) există o școală modernă, spațioasă, cu izolație (nepusă la punct) cu tencuială frumoasă (dată jos) precum și alte detalii... regretable.

La început, mai bine zis cînd școala a fost dată în folosință, ea părea doar modernă și spațioasă. Scurt timp însă după aceasta, ea a început să arate așa cum este în prezent, adică nu numai modernă și spațioasă...

Trebuie deci neapărat ca T.R.C.L.-ul Galați, care a ridicat-o, să-i remedieze defecțiunile ca să nu mai zică lumea din sat cît și cei care trec pe acolo, că școala asta nouă, abia construită, e o școală de... tip vechi.

IFRIM CONSTANTIN
Tabăra Onești, Baraca 99 — ap. 6
raion Tg. Ocna

Alo! Alo!

G.A.S.-ul din Săcălaz (raionul Timișoara) ne-a semnalat că, deși posedă o bunătate de post telefonic, nu se poate folosi de el datorită unor defecțiuni ale oficiului P.T.T.R. în materie de bună deservire a abonaților. Să ai telefon și să nu poți obține legătura de care ai nevoie, e ca și cînd ai avea telefon, dar n-ai putea vorbi la telefon.

Aflînd, așadar, de necazul gospodăriei, Urzico a sesizat Oficiul P.T.T.R. raional Timișoara care a rezolvat chestiunea cu telefonul la fața locului. În primul rînd, a dispus înlocuirea șefei oficiului P.T.T.R. din Săcălaz, iar în al doilea rînd, care de fapt s-a comis odată cu primul, a luat măsuri ca toate comenziile telefonice ale gospodăriei să fie executate în minimum de timp, ceea ce reprezintă un maximum de avantaj.

Deci, în prezent, în Săcălaz, la telefonul gospodăriei, tonul vine, iar la oficiul P.T.T.R. șefa pleacă din șefie.

După cum observați, nu totdeauna „Tonul face muzică“. În cazul de față „Tonul face telefonul“.

Nămol și ceasuri

„La Eforie e minunat“, spunea într-o scrisoare trimisă redacției noastre un tovarăș care a fost acolo. „Dar ar fi și mai minunat“, continua el, „dacă s-ar mări capacitatea băilor de nămol și dacă s-ar face ceva ca ceasurile de perete să funcționeze, ca să știe omul cît trebuie să stea în baia de nămol“.

Are dreptate, ne-am spus noi, și am comunicat asta sfatului popular. Rezultatul: ne-a înștiințat sfatul că problema băilor de nămol va fi rezolvată favorabil, iar cea a ceasurilor de perete fără discuție, adică indiscutabil.

Așa că, la vară, băile de nămol o să fie mai încăpătoare, iar ceasurile de perete în funcțiune. Deci toți acei care se vor duce la Eforie, vor putea să se ungă cu nămol și să se spele de el... într-un ceas bun.

Povestea aprinsă a unui aragaz

O tovarășă din Onești ne-a înștiințat că Fieraru Constantin, gestionarul magazinului „Tehnometal“ nr. 5 din localitate, i-a vîndut un aragaz fără aripi și fără capac, acestea fiind vîndute de gestionar, separat, unui alt client căruia pesemne îi lipseau aripile și capacul (de la aragaz). Astfel stînd lucrurile, ne-am adresat imediat celor în drept să pună capac la asemenea situații.

Și cazul și-a găsit rezolvarea. Gestionarul Fieraru Constantin a fost obligat să procure capac și aripi pentru aragazurile vîndute în stare de... „luați-l așa cum merge“. De asemenea a fost sancționat cu retrogradare pe timp de trei luni.

În situația de față, observați că Fieraru Constantin, manipulînd „nereglementar“ aragazul n-a sărit în sus. A sărit în jos... cu leafa, la o adîncime de un trimestru.

Poză din Sîncrai

Dintr-o scrisoare sosită la redacție am aflat că la școala din satul Sîncrai, raionul Hunedoara, cursurile sînt stînjinite deoarece în sediul acestei școli își are reședința (de vară și de iarnă) și G.A.C.-ul din sat. Și tot din această scrisoare am aflat că deseori încăperile Căminului cultural sînt folosite drept depozit de către aceeași gospodărie care, probabil, a uitat că un cămin cultural are alt scop pe lumea asta, inclusiv în Sîncrai.

Luînd legătura cu organele raionale în această privință, situația a fost îndreptată.

Astfel, sediul G.A.C.-ului a fost mutat, școala rămînd exclusiv la dispoziția școlii, iar din căminul cultural scoțîndu-se semințele depozitate acolo, el a devenit liber. Liber pentru activitate culturală.

Și dacă, în sfîrșit, și la școală și la cămin e atîta loc, precis că de acum înainte o să fie... înghesuială.

Sub cer ele se aflau...

Acum cîțva timp ni s-a scris că în curtea fabricii de lăzi de ambalaje din Tg. Mureș (pendinte de U.R.C.C.) se află expuse cîteva utilaje agricole care, fiind în această situație de multă vreme, aproape că nu mai au ce să expună.

Sesizînd acest aspect Uniunii regionale a cooperativelor de consum, ni s-a făcut cunoscut că cele trei „mașini de împrăștiat îngrășăminte chimice“ — respectiv utilajele de care pomenea scrisoarea, — fiind mai de mult clasificate ca nefolosibile, au fost valorificate prin predarea lor la I.C.M. ca fier vechi.

Asta nu e rău. Acum cel puțin sînt șanse ca din cele trei mașini vechi să iasă una nouă. Avea dreptate cine spunea: „Nimic nu se pierde, totul se transformă“... dacă se poate!

Nu mai rupe, nu mai strică

În numărul 8/1960 al revistei noastre, la rubrica „Dragă Urzico“ a apărut, alături de alte scrisori, și una trimisă de un grup de tovarăși de la uzinele „Gh. Dimitrov“ din Arad. În această scrisoare era criticat tov. Mișcoi I. pentru faptul că, avînd o mare ușurință la ruptul burghiilor, avea implicit și o mare greutate în materie de pagube.

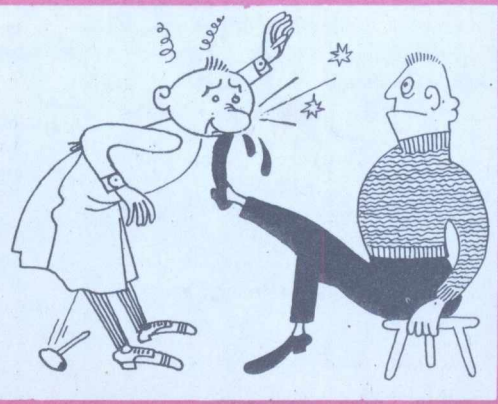
De curînd însă am aflat că tov. Mișcoi, care se pare că a citit scrisoarea publicată cu deosebită atenție, și-a îmbunătățit mult... atitudinea față de burghie. Le cruță cu drag și le minuieste cu precauție.

O asemenea schimbare arată că tov. Mișcoi s-a rupt de obiceiul de a frînge burghie și aceasta numai pentru că s-a lipit de dînsul dorința de a lucra la fel ca ceilalți muncitori din secție.

De astă dată, nu se poate spune că imitația n-are valoare.

DAN MANOLESCU

Desen de AL. CLENCIU

CONTROLAREA REFLEXELOR

"Economie"

Să discutăm, tovarăse, o clipă
Pe scurt, câte ceva despre risipă,
Concept antagonist, precum se știe,
Cu noțiunea de economie.

Știi, scoțianul (care e un om
Luat ca prototip de econom)
Apare-n anecdote drept ridicul
Atunci cind fuge lângă un vehicul,
Nu dintr-o pasiune pentru cros
Sau pentru că ar fi mai sănătos,
Ci pentru că făcînd acest efort
Nu mai plătește taxa de transport,
Stringînd el astfel zilnic, ban cu ban.
Dar după aproximativ un an
Toți gologanii strînși de pe șosele
I-a investit în treizeci de pingele
Pe care le uzase zi de zi
In goana lui după economii.

Te-ntreb și-aș vrea să nu-mi răspunzi în
pripă:

Economia asta nu-i risipă?
Tovarășe Florescu*), cînd matale,
Voind să economisești parale
(De fiecare-apartament cinci lei)
Te-ai hotărît să nu dai cu ulei
Pe porțiunea mică de perete
Din jurul destinat unei chiuvete
Știînd, mă rog, cit valorează banul
Ai procedat exact ca scoțianul
Citat în versurile de mai sus.
Economia de cinci lei s-a dus
De zece ori pe gips și tencuială
In zidul măcinat de umezeală.
De-aș vrea, conform rețetei dumitale
Să economisesc ceva parale
Vreo patru sau cinci poli la-neălțăminte,
Ar trebui de astăzi înainte
Să meditez cu seriozitate
La o extremă eventualitate
Gîndindu-mă că poate-i mai ușor
Să mi se amputeze un picior.
Dar vezi că, studiînd problema-n sine,
Economia asta nu-mi convine,
Fiîndcă pe oameni îi prefer întregi;
E-o lipsă-a mea, dar sper s-o înțelegi.

MIRCEA PAVELESCU

*) Tovarășul Nona Florescu este șeful proiectant pentru orașul Onești din cadrul I.S.C.A.S. București.

...rul Floreasca, datorează la I.A.L. raionul 1 Mai, chiria pe aproape un an de zile.

— Dumneavoastră n-ați plătit chiria de un an de zile.
— Imposibil! Eu locuiesc aici de... doi III!

Desen de V. VASILIU

ÎN MAGAZIN

— Dați-mi o pereche de pantofi negri 42, de dimineață!

— Bună! Ha! Ha! Ha!

— Cred și eu că o vreau bună, că doar de aceea am și cerut să fie de dimineață. Dar nu-nțeleg de ce rizi!

— De glumă!

— Care glumă?

— Aia cu pantofii! Să vă spun și eu una, că vă plac. Într-o farmacie...

— Ia lasă, tovarăse, bancurile! Mie să-mi dai pantofi de dimineață!

— Cum, n-ați glumit?

— Nici gînd! Eu vreau o pereche de pantofi negri 42, de dimineață...

— Nu vă supărați, dar să știți că numai ziua bună se cunoaște de dimineață, nu și pantofii...

— Fiîndcă veni vorba de proverbe: vorba lungă mult aduce, adică... vorba dulce, sărăcia omului!...

În sfîrșit, știți dumneata ce vorbă vreau să spun. Îmi dai ori nu-mi dai pantofii de dimineață?

— N-avem! Poate doriți de seară, negri, dintr-o bucată. De seară avem.

— Nu, că seara e Arghir la Cetece.

— La ce...?

— ...tece!

— Nu... vă... su... părați. Ce... înseamnă... Cetece?

— Nu știți? Controlul Tehnic de Calitate; asta înseamnă Cetece!

— Și cetece... ă... adică ce legătură are controlul tehnic de calitate cu Arghir al dumitale?

— Arghir e controlor de calitate în schimbul de seară la fabrica de încălțăminte unde lucrez eu. Și cînd e Arghir în schimb, parcă n-ar fi nici un controlor, deși e responsabil în schimbul lui de defectele cu care iese încălțămîntea din fabrică.

— Păi, parcă spuneți că răspunde de calitate.

— Da, el are calitatea să verifice calitatea ca pantofii să fie de calitate, dar defectul lui e că defectele nu i se par defecte.

— A, e simplu! Am înțeles: Arghir are defectul că nu vede defectele.

— Aș! Asta e o calitate!

— Păi, ziceți că e un defect.

— Nu, e o calitate foarte apreciată de cei care nu dau lucru de calitate, adică lucrează de mîntuială, cu defect.

— Aha! Acum e clar! Arghir are calitatea că nu se preocupă de calitate.

— Tot n-ai priceput. Țsta e defectul lui.

— Păi, abia ați spus...

— E un defect pentru cei care nu apreciază defectele, adică pen-

tru cumpărători, care vor pantofi de calitate. Acum ai priceput?

— Nu prea!

— Dar e foarte simplu: Arghir are defectul că nu se preocupă de calitate și nu sesizează defectele și în felul acesta calitatea este defectuoasă căci deși are calitatea de a respinge pantofii cu defect, el nu urmărește calitatea, iar defectele...

— Ajunge! E foarte limpede!

— Ai înțeles?

— Defect... vreau să spun: Perfect!

— Atunci dă-mi, te rog, o pereche de pantofi negri 42, de dimineață.

— De ce?

— Cum de ce? În schimbul de dimineață lucrează la C.T.C. Chi-riac, Firoiu și Roban.

— Și cu ăștia ce e?

— Păi, ei nu au defectul de a neglija calitatea și nu acceptă defectele, ci au calitatea...

— Am înțeles! Vă servesc cu o pereche de pantofi negri 42 de dimineață, adică fără defecte.

— În sfîrșit, bine c-ai înțeles.

— Aș vrea numai să vă întreb ceva: Nu era mai simplu să-mi fi cerut de la început o pereche de pantofi de bună calitate, fără defecte și să n-o lungiți atît?

— Nu!

— De ce?

— Fiîndcă atunci, tema lipsurilor la unele-schimburi ale C.T.C. n-ar fi putut fi epuizată de autorul acestor rînduri.

ATANASIU ATLAS

P.S. Se pare că în ceea ce privește materialul de mai sus C.T.C. al *Urzicii* a funcționat cam defectuos.

Tot A.A.

(în loc de autocritică)

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

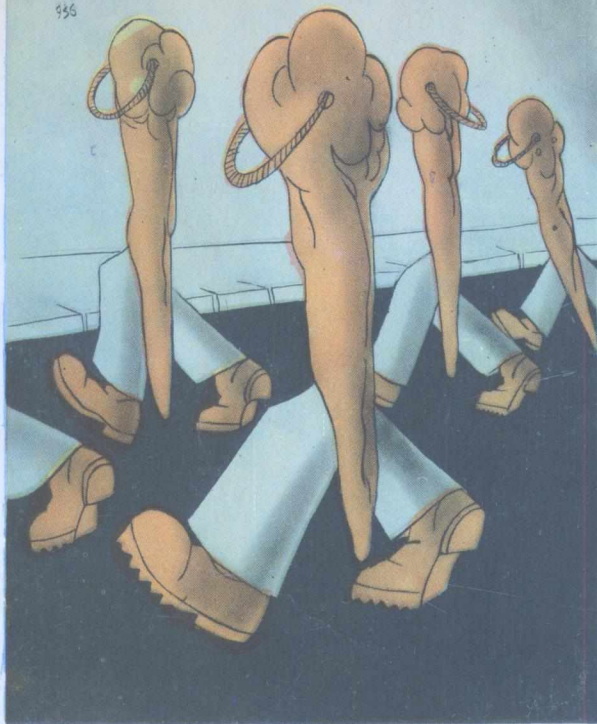
TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA ȘCINTEII
„I. V. STALIN” — BUCUREȘTI

ALEGERI DE ALTADATA

PARLAMENTUL LIBERAL

(Martie 1934)

EXERCITII ÎN AJUNUL ALEGERILOR
Ai noștri ca brazilii...

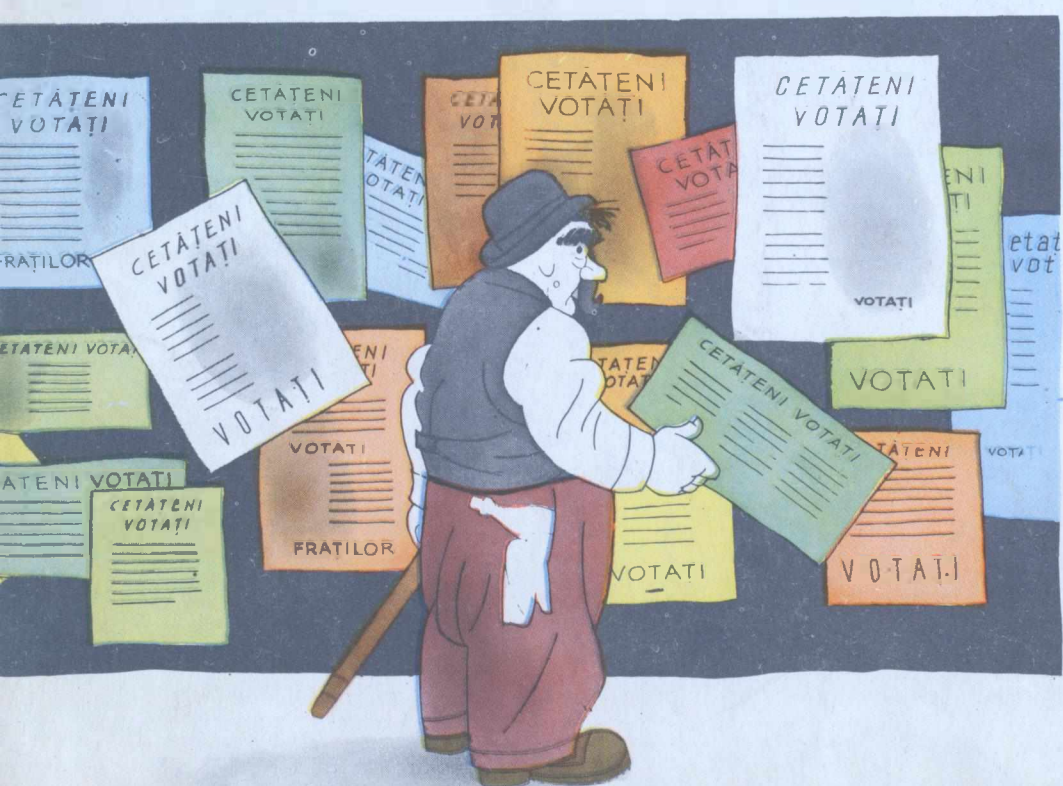
(Februarie 1936)

DE
L. ROSS
DIN
PRESA
TIMPULUI

DESPUIEREA SCRUTINULUI
- Am ieșit, șefule!...

(Decembrie 1936)

PROPAGANDA ELECTORALĂ

- Ce mă tot ia ăștia cu pluralul, că
tot eu singur am să votez pentru toții..

(Aprilie 1937)

urzica

Nr. 4 • 28 FEBRUARIE • 1961

NUNTĂ MARE LA BRAȘOV

— Fraților! O periniță la domnu'! Să vină lăutarii!
— Aici sintem!
— Bravo, șefule! Arde-i o periniță să răsună toată fabrica! Unde-s mirele și mireasa?
— Aici!
— Dați-i drumul! Voi începeți perinița! Uraaaa! Taratarata! Taratarata! Taratarata! Taratarata! Iuhuuu!...

— Dar ce să-ți spun, nene Grill, ai o casă pe cinste, și dumneata, frate Griess! Bravo vouă!

— Ehe, dragă nașule, casa e frumoasă, dar avem supărări!
— Ei, taci! Dar de ce?

— Păi de când eu nu mai sint director al fabricii „Dezrobirea“ și dumnealui, Griess Carol, nu mai e inginer-șef, cică să părăsim locuințele astea din incinta fabricii! Auzi, că să ne mutăm!

— Zău? Voi să vă mutați? Păi dacă v-ați fi mutat voi, unde mai făceam noi nunta asta acum? Să se mute fabrica! Uraaa! Hai la periniță, nene Grill, și să-ți trăiască familia și incinta! Taratarata! Taratarata! Taratarata! Zi-i măă! Joacă, nene Grille, și să nu te muți! Uraaa!

— Foaie verde foi de cort, nu mă mut de-aici nici mort! Iuhuuu!... Taratarata! Taratarata!...

— Auzi, nene Grill! Și de ce nu mai ești dumneata directorul fabricii și dumnealui, Griess Carol, nu mai e inginer-șef?

— Eh! Ne-a scos, cică eram necorespunzătorii!... Dar uite că la periniță mă scoate mireasa! Vezi că sint corespunzător? Iuhuuu!

— Așaaa! Nu te lăsa! Joacă, frațioare! Ei, și ia spune, adică de ce vor să vă mutați?

— Păi cică noi, eu și inginerul, primim musafiri, așa că au acces în fabrică persoane străine! Dar vin și te întreb: care străine, tovarășe, dacă-s musafirii mei? Este?

— Este, nene Grill, că doar n-o să scot bon de la informații ca să vin în vizită. Ha, ha, ha! Grozavă scenă ar fi! Vin la portar: „Vă rog, la tovarășul Grill!“ „Sinteți anunțat?“ „Sint“. „În ce problemă?“ „Vreau să fac o piatră!“ Hahaha! Auzi bazaconie! Să nu vă mutați, nene, că aici la fabrica asta „Dezrobirea“ e o plăcere să te distrezi și aveți incinta mare! Că cine știe, poate ne mai pică vreo nuntă...
— Foaie verde de năut, nu sint fraier să mă mut! Uraaa! Zi-i măăă! Tralalalala, Tralalalala!...

— Auzi, nene Grill!...

— Da, nașule! Mai vrei un pahar?

— Toarnă, că nu strică! Și cum e când ai musafiri?

— Păi cum să fie? Intră pe poartă și vin la mine! La mine sau la inginer!

— Dar portarul nu-i legitimează?

— Ba da, dar nu se legitimează ei! Așa că portarul zbiară și ei trec!

— Așa-i, că la fel făcură și nuntașii! Aoleu, e 7 dimineața! Fraților, tot sintem în fabrică, hai să semnăm condica! Hahahaha!

Zi-i mă, că a început programul! Uraaa! Sintem în întrecere! Iuhuuu! Taratarata! Taratarata! Cîntați mă, să răsună tot Brașovul! Ia uite mă ce bine se petrece la fabrica „Dezrobirea“. Treci la mașină, nene Grill, și mai toarnă un sprîț! Ura! Așa! Mie să-mi puneți aici un grafic pentru sprîțuri! Este? Hahaha! Nu vă mutați, fraților, că e spațioasă! Zi-i, măăă! Ia mai arde-i o strigătură, nene Grill!

— Să mai zică și inginerul!
— Zi-i, frate Griess!

— Uite că-i zic, nașule! Foaie verde foi de mintă, bună-i casa în incintă! Ține-o măăă! Zi-i așa!... Taratarata! Taratarata!...

— Auzi, nene Grill!...

— Mai vrei un sprîț?
— Toarnă, că nu strică! Și zi, vrea să vă mutați pentru că intră persoane străine?

— Da! Și mai e ceva.
— Adică ce?

— Cică noi ocupăm o clădire mare...
— Ei da, mare e...
— Iar fabrica are nevoie de spațiu...

— Și ce-ai spus?
— Că și eu am nevoie de spațiu! Să ia din fondurile de investiții și să construiască! Că eu n-am fonduri de investiții! Ce, eu sint „Dezrobirea“? Este, nașule?

— Este, nene Grill! Deștept! Bravo! Să trăiești! Uraaaa! Dacă merge pe ambiții, las' să ia din investiții! Nu te lăsa! Nu vă lăsați! Nu vă mutați! Zi-i periniță, mă, că e ora 9 și noi avem aici trei-

zeci de sticle rebut! Destupă-le, nene Grill, să le fac control de calitate! Zi-i măăă!... Iuhuuu!

— Ești vesel, nașule...

— Sint vesel, mă, că sinteți deștepți! Unde-s mirele și mireasa? Mă copii, să fiți fericiți și trăiască „Dezrobirea“! Și să aveți mulți copii, mă! Ascultă, tovarășe mire! Să nu pierzi timpul! Hahaha! Ia uite mă ce mă inspiră incinta fabricii! Mai toarnă, nene Grill! Vreau să beau pină ne facem deșeurii! Uraaa!

— Bea, nașule, că materie primă este! Vrei cu sifon?

— Nici un strop! Materia primă cu sifon nu face nici două parale! Hai noroc! Ia mai zi o strigătură, inginerule!

— Foaie verde foi de nuc, eu de-aicea nu mă duc! Zi, măăăă!...

— Auzi, nene Grill!

— Da, nașule! Mai vrei un pahar?

— Toarnă, că nu strică!... Și adică cum să vă mutați, mă? Așa, aiurea?...

— Nuuu! Păi ne-au dat două apartamente într-un bloc...

— Zău?...

— Zău...

— Păi atunci?

— Ce atunci?

— De ce nu v-ați mutat, nene Grill?

— Ascultă, nașule, dumneata ții cu „Dezrobirea“ sau ții cu noi?

— Cu voi, mă, dar dacă v-au dat două apartamente...

— Am zis că-s mici și nu ne-am mutat!...

— Și erau mici?

— Erau bune, nașule! Dar aici la „Dezrobirea“ chiria e o nimica toată, întreținerea vax, cheltuieli te miri ce... Pe când acolo, tot mă costă ceva. Și de ce să mă coste dacă poate să nu mă coste? Este?

— Bravo măăă! Uraaa! Sinteți deștepți! Să nu vă coste!

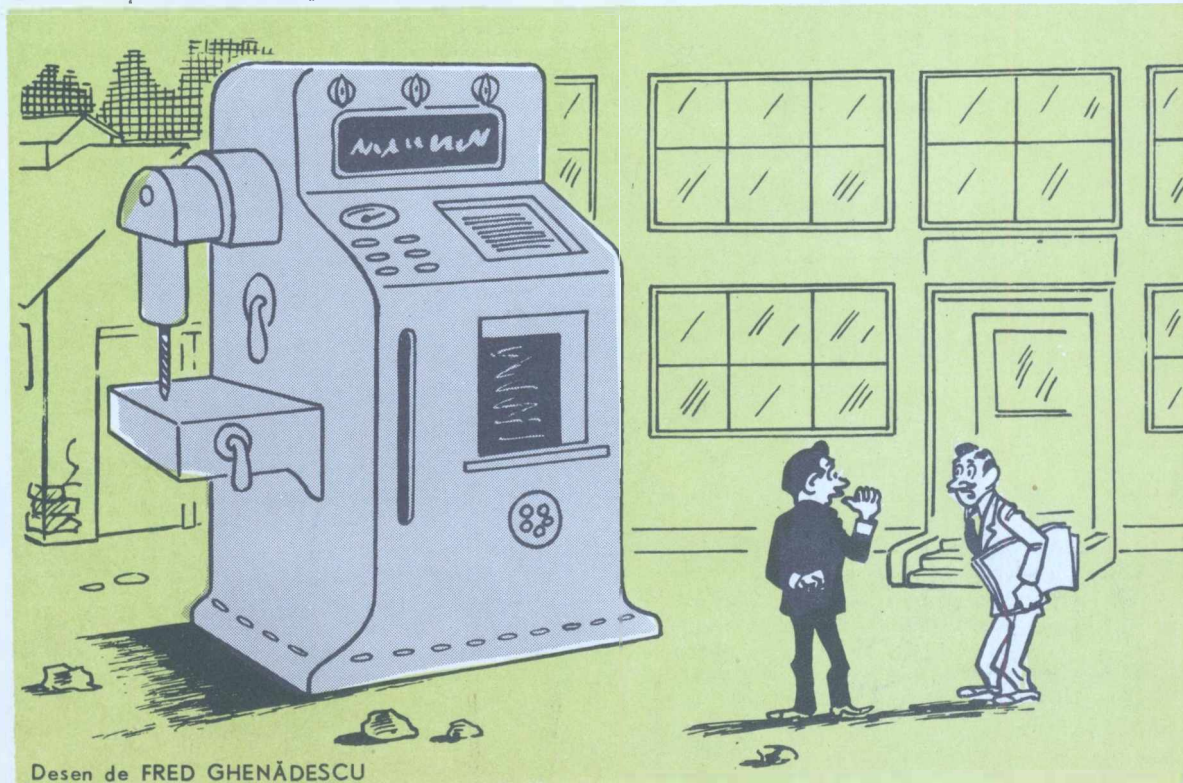
— Foaie verde măr domnesc, nu sint fraier să plătesc. Iuhuuu!

— Zi-i așa, zi-i așa, zi-i așa nu te muta! Ia mai toarnă aici și când ne-o fi mai rău ca-n incintă să ne fie! Uraaaa! Ține-o' așaaa!... Ține-o așaaa!... Ține-o așaaa!...

Și ține așa povestea asta de foarte multă vreme. Se pare că tovarășii Grill Petre și Griess Carol, care nu vor să se mute din incinta fabricii deși li s-au oferit două apartamente, încă nu și-au găsit nașul convenit. Dar și când și l-or găsi! Iuhuuu!

SADI RUDEANU

Unele intrări cer utilaje noi, dar adesea le lasă să zacă vreme îndelungată după ce au fost achiziționate

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Mașina asta stă de doi ani aici. Trebuie s-o instalăm!
— Să caut dosarul cu comenzi de utilaj: am uitat la ce servește...